

ROZDZIAŁ 5: OKRES PRZYGOTOWANIA NA POWTÓRNE PRZYJŚCIE MESJASZA

Okres przygotowania na Powtórne Przyjście Mesjasza trwał czterysta lat od początku Reformacji Protestanckiej w 1517 roku do końca Pierwszej Wojny Światowej w roku 1918. Charakterystyczne cechy tego okresu zostały już pokrótce omówione w Rozdziale 4, w porównaniu z odpowiadającym mu opatrnościowo okresem przygotowania na przyjście Mesjasza w historii Izraela. Obecnie dokonamy bardziej wnikliwej jego analizy. Z punktu widzenia opatrności odnowy omawiany przedział czasowy podzielić można na trzy okresy: okres Reformacji, okres wojen religijnych i ideologicznych oraz okres dojrzewania struktur politycznych, ekonomicznych i ideologii.

Część 1

OKRES REFORMACJI (1517- 1648)

Stu trzydziestoletni okres Reformacji liczy się od 1517 roku, kiedy to wystąpienie Marcina Lutra zapoczątkowało w Niemczech reformację protestancką, do roku 1648, w którym podpisany został Traktat Westfalski, rozwiązujący problem wojen religijnych w Europie. Charakter tego okresu został ukształtowany przez Renesans i Reformację, prądy kulturowe powstałe na gruncie średniowiecznego społeczeństwa feudalnego. Kiedy stało się jasne, że feudalne społeczeństwo europejskie nie jest w stanie wypełnić celu Opatrzności Odnowy, kierunek Opatrzności uległ zmianie. Bóg ponownie rozpoczął dzieło przygotowywania fundamentu dla powtórnego przyjścia Mesjasza, tym razem w oparciu o Renesans i Reformację. Dlatego nie można zrozumieć charakteru omawianego okresu bez uprzedniego poznania natury tych dwóch nurtów.

Aby zrozumieć proces kształtowania się Renesansu i Reformacji, spójrzmy raz jeszcze na średniowieczne społeczeństwo europejskie i zastanówmy się, jaki wpływ wywierało ono na pierwotną naturę człowieka. Pierwotna natura ludzi żyjących w Późnym Średniowieczu nie mogła się swobodnie rozwijać, tłumił ją bowiem feudalny system społeczny oraz z sekularyzowana i skorumpowana organizacja kościelna. Każdy człowiek musi podążać drogą wiary w poszukiwaniu Boga. Wiara powinna umacniać się w bezpośredniej, osobistej więzi człowieka z jego Niebieskim Rodzicem. Niestety, w czasach feudalnych papieństwo i duchowieństwo ze swymi dogmatami i rytuałami ograniczało swobodę życia duchowego. Sztywny podział społeczny uniemożliwiał wolność religijną. W łonie Kościoła dochodziło do takich wynaturzeń, jak handel urzędami kościelnymi. Biskupi często prowadzili skorumpowane i rozpustne życie, nadużywając swej pozycji i władzy. W rezultacie papieństwo utraciło nimb świętości, stając się jeszcze jedną instytucją władzy świeckiej. Przestało być duchowym przewodnikiem i powiernikiem człowieka.

System społeczny Późnego Średniowiecza nie pozwalał na swobodny rozwój i pełną realizację pierwotnej natury człowieka. Długo tłumione, najgłębsze pragnienia serca wzywały ludzi Średniowiecza do zniszczenia uwarunkowań społecznych, które stały się przeszkodą na drodze odnowy pierwotnej natury.

Pierwotna natura człowieka posiada dwa aspekty: wewnętrzny i zewnętrzny. Zasada Stworzenia mówi, że człowiek jest rzeczywistym obiektem Boga, stworzonym na Jego obraz i podobieństwo, odzwierciedlającym dwoiste przymioty swego Stwórcy: pierwotną naturę wewnętrzną i pierwotną formę zewnętrzną. Wzajemna wymiana pomiędzy naturą wewnętrzną i formą zewnętrzną jest podstawą naszego istnienia i rozwoju. Natura pierwotna człowieka dąży do zaspokojenia dwóch rodzajów pragnień: wewnętrznych i zewnętrznych. Bóg, prowadzący opatrzność odnowy człowieka, działa poprzez te dwa typy pragnień.

Bóg najpierw stworzył osobę fizyczną człowieka, a dopiero później jego osobę duchową.¹ Dlatego w procesie opatrzności odnowy Bóg najpierw odnawia aspekty zewnętrzne, a w drugiej kolejności wewnętrzne. Wyjaśniliśmy wcześniej², że my - upadli ludzie - możemy złożyć rzeczywistą, wewnętrzną ofiarę dopiero po dokonaniu ofiary zewnętrznej, symbolicznej. Tylko wtedy możemy ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza, która ma jeszcze bardziej wewnętrzny charakter.

Proces odnowy utraconej więzi człowieka z Bogiem także rozpoczął się od aspektów zewnętrznych i postępował w kierunku aspektów wewnętrznych. Na początku, w epoce poprzedzającej Stary Testament, Bóg odnawiał ludzi na poziomie sługi sługi³, nakazując im składać ofiary całopalne. Następnie w epoce Starego Testamentu, w oparciu o Prawo Mojżeszowe, Bóg pracował nad odnową człowieka na poziomie sługi.⁴ Z kolei w epoce Nowego Testamentu Bóg odnawiał ludzkość do poziomu adoptowanych dzieci⁵, działając przez wiarę. I wreszcie w epoce Spełnionego Testamentu Bóg odnowi wszystkich ludzi do poziomu Swoich prawdziwych dzieci w oparciu o serce⁶.

Postępując według tej samej zasady, Bóg najpierw starał się odnowić zewnętrzne środowisko życia człowieka, działając przez naukę, a dopiero później pracował przez religię nad odnową naszej duchowości, posługując się religią. Zasada ta odzwierciedla się również w porządku stworzenia: zewnętrzny świat aniołów powstał przed pojawieniem się ludzkości, reprezentującej wewnętrzny aspekt wszechświata. W procesie opatrzności odnowy Bóg pracował najpierw ze światem aniołów, aby przy ich pomocy odnowić kolejno świat zewnętrzny, reprezentowany przez fizyczne ciało człowieka, oraz wewnętrzny świat duchowy, którego odzwierciedleniem jest duch człowieka.

Bóg pragnął, aby człowiek średniowieczny odnowił swą pierwotną, daną mu przez Stwórcę, naturę. Pierwszym krokiem musiało być zerwanie przez upadłego człowieka więzi z Szatanem, który zyskał wpływ na ówczesne społeczeństwo w wyniku błędów i demoralizacji papieżstwa, a przede wszystkim nie wypełnienia przez nie odpowiedzialności odnowienia podstawy wiary. Ludzkie dążenia do odnowy obydwu aspektów pierwotnej natury doprowadziły do rozdzielenia przewodniej myśli filozoficznej tamtego okresu na dwa nurty, obydwa nakierowane na odzyskanie utraconego dziedzictwa przeszłości, lecz koncentrujące się na różnych jego sferach. Pierwszy, który określić możemy jako nurt typu Kaina, rozpoczął się od nawrotu do Hellenizmu, czyli kultury i filozofii starożytnej Grecji i

¹ Rdz 2:7

² Patrz; Podstawa Odnowy 1:3

³ Rdz 9:25

⁴ Kapł. 25:55

⁵ Rz. 8:23

⁶ Patrz: Mojżesz i Jezus 3.3.2

Rzymu. Stał się on zalążkiem Renesansu⁷, którego centralną wartością był humanizm. Drugi prąd, typu Abła, czerpał z dziedzictwa hebrajskiej kultury Izraela oraz wczesnego chrześcijaństwa. Zaowocował on Reformacją, której podstawową wartością była wiara w Boga.

Prądy kulturowe Hebraizmu i Hellenizmu wykształciły się w odległej przeszłości i kilkakrotnie splotły się na szlakach historii. Korzeni Hellenizmu szukać należy w cywilizacji minojskiej, która rozwinęła się na Krecie w II tys. p.n.e. Dała ona początek kulturze mykeńskiej, koncentrującej się na Półwyspie Greckim. Około XI stulecia p.n.e. z cywilizacji tych wyłoniła się *cywilizacja helleńska*, typu Kaina, której wiodącą ideologią był humanizm. Mniej więcej w tym samym czasie narodziła się na Bliskim Wschodzie *cywilizacja hebrajska*, w której rolę centralnej ideologii odgrywał żydowski monoteizm. Szczytem jej rozkwitu było okres Zjednoczonego Królestwa Izraelskiego. Gdyby ówczesni królowie stworzyli podstawę dla przyjścia Mesjasza i przyjęli go, wówczas triumfująca hebrajska cywilizacja wchłonęłaby tracącą swą świetność kulturę helleńską, tworząc jedną ogólnoswiatową cywilizację. Niestety, ów opatrnościowy zamiar nie doczekał się spełnienia, gdyż królowie izraelscy nie wypełnili Woli Boga. W rezultacie Żydzi znaleźli się na w niewoli babilońskiej. Po wyzwoleniu powrócili do ojczyzny po to tylko, aby znów popaść w zależność w 333 p.n.e. od Greków i w 63 p.n.e. od Rzymian. W kolejnych stuleciach, aż do przyjścia Jezusa, Hebraizm znajdował się pod ciągłą dominacją Hellenizmu.

Gdyby naród izraelski przyjął Jezusa i zjednoczył się z nim, wówczas w niedługim czasie całe Cesarstwo Rzymskie zostałoby przekształcone w królestwo mesjańskie pod wodzą Jezusa. Hebraizm wchłonąłby kulturę helleńską, tworząc jedną ogólnoswiatową cywilizację hebrajską. Ów opatrnościowy plan nigdy jednak nie doszedł do skutku z powodu odrzucenia Jezusa przez naród wybrany. Przez kilka kolejnych wieków Hebraizm pozostał pod wpływem Hellenizmu. W 313 roku n.e. cesarz rzymski Konstantyn Wielki wydał edykt mediolański, przyznający chrześcijaństwu status oficjalnej religii i kończący okres bezlitosnego prześladowania wyznawców Chrystusa. Od tamtego momentu Hebraizm zaczął stopniowo zdobywać przewagę nad Hellenizmem. Do początku VIII wieku wykształcił on dwie cywilizacje chrześcijańskie: Wschodnią czyli Prawosławną oraz Rzymsko-Katolicką.

Gdyby papież i cesarze doby karolińskiej wypełnili swoją odpowiedzialność i ustanowili podstawę wiary, doszłoby w tamtym czasie do stworzenia pełnej podstawy przyjęcia Mesjasza. Hebraizm całkowicie wchłonąłby Hellenizmem, tworząc jedną ogólnoswiatową cywilizację. Niestety niewiara i demoralizacja papieży i cesarzy umożliwiły Szatanowi wypaczenie opartej o Hebraizm ideologii średniowiecznej. W rezultacie Bóg musiał rozpocząć nową opatrność oddzielenia ludzkości od Szatana. W tym celu Bóg podzielił ideologię średniowieczną na dwa prądy myślowe: ruch odrodzenia Hellenizmu (ideologię typu Abła) oraz Hebraizmu (ideologię typu Kaina), postępując podobnie jak wtedy, gdy symbolicznie rozdzielił Adama na dwóch jego synów, Kaina i Abła. Ten podział zaowocował Renesansem i Reformacją.

Helleński prąd myślowy, odrodzony w postaci renesansowego humanizmu, szybko zaczął dominować nad nurtem hebrajskim. Celem opatrności odnowy w tym okresie było

⁷ Termin „renesans” oznacza „odrodzenie”.

odnowienie (przez tożsame warunki odszkodowania) pierwszego etapu okresu przygotowania na przyjście Mesjasza w historii Izraela. Naród żydowski znajdował się wówczas pod panowaniem Greków, a Hebraizm pod dominacją Hellenizmu. Pamiętamy, że w rodzinie Adama warunkiem oddzielenia Szatana od Adama (a tym samym ustanowienia podstawy wcielenia koniecznej do przyjęcia Mesjasza), było podporządkowanie się Kaina Ablowi. Podobnie, tylko przez podporządkowanie się Hellenizmowi mogło dojść do oddzielenia dominującej w tamtym czasie ideologii od Szatana. Na tym fundamencie zostałyby następnie ustanowiona ogólnoswiatowa podstawa wcielenia konieczna do przyjęcia Powracającego Chrystusa.

1.1 RENESANS

Powiedzieliśmy wcześniej, że Renesans wyrósł z zewnętrznych pragnień pierwotnej natury człowieka. Jakie wartości ludzie Średniowiecza cenili sobie najbardziej? W jaki sposób dążyli do ich urzeczywistnienia?

Zasada Stworzenia mówi, że celem życia człowieka jest osiągnięcie doskonałości drogą wypełnienia danej mu odpowiedzialności. Dokonać tego mamy powodowani własną wolną wolą, bez bezpośredniej interwencji Boga. Przed człowiekiem stoi więc zadanie osiągnięcia pełnej jedności z Bogiem i jednocześnie rozwinięcia w pełni własnej autonomii. Dlatego cechą pierwotnej natury człowieka jest dążenie do wolności i niezależności. Osoba o doskonałym charakterze rozumie Wolę Boga i wciela ją w życie, posługując się własną intuicją i rozsądkiem, nie czekając na Boże objawienie. Dążenie do wiedzy i zrozumienia jest dla człowieka czymś naturalnym. Ponadto każdy człowiek został również obdarzony przez Boga prawem do panowania nad światem przyrody. Posiadamy więc przywilej troszczenia się o świat i pielęgnowania go w taki sposób, by stworzyć przyjemne środowisko życia sobie i innym. Dokonać tego możemy przy pomocy nauki, która bada i wykorzystuje prawa natury. Dlatego cenimy sobie świat przyrody, naukowe zrozumienie rzeczywistości oraz praktyczność w codziennym życiu.

Średniowieczne społeczeństwo feudalne przez wiele wieków tłumilo rozwój pierwotnej natury człowieka. Ucisk ten wyzwalał w ludziach tym silniejszą tęsknotę za wartościami, które tak długo pozostawały nieosiągalne. Stopniowo ludzie zaczęli zapoznawać się z klasycznym dziedzictwem cywilizacji antycznych, które przenikało do Europy za pośrednictwem muzułmanów, dzięki rozszerzeniu kontaktów ze Wschodem w dobie wypraw krzyżowych. Starożytni Rzymianie i Grecy cenili sobie wolność, niezależność, rozum, świat natury oraz praktyczność; pozwoliło im to rozwinąć w znacznym stopniu naukę oraz sztukę klasyczną. Ich zainteresowania i dążenia dokładnie odpowiadały pragnieniom i poszukiwaniom ludzi żyjących w Średniowieczu. W Europie nastąpił entuzjastyczny nawrót do wartości i dorobku Hellenizmu, który zaowocował rozwojem renesansowego humanizmu.

Renesans narodził się w XIV wieku we Włoszech, które stanowiły w owym czasie centrum studiów nad klasyczną spuścizną Hellenizmu. I chociaż w początkowym okresie rozwoju Renesans ograniczał się do naśladowania filozofii i stylu życia starożytnych Greków i Rzymian, szybko przekształcił się w szeroki ruch, dążący do zreformowania wszystkich dziedzin średniowiecznego życia. Swym zasięgiem objął nie tylko sferę kultury, lecz każdy niemal aspekt życia z polityką, ekonomią i religią łącznie. Renesans stał się w przewodnią siłą kształtującą zewnętrzny aspekt nowoczesnej kultury.

1.2 REFORMACJA

Opatrzność Odnowy oparta o średniowieczne papieństwo nie wydała owoców z powodu sekularyzacji i korupcji wśród przywódców Kościoła. Głosiciele nowe filozofii humanizmu zaczęli występować również przeciwko rytualizmowi i dominacji Kościoła, ograniczających swobodę religijną. Przeciwwstawiali się feudalnej strukturze społecznej i autorytetowi papieża, które ograniczały autonomię jednostki. Buntowali się przeciwko pogładowi, że wiara wymaga absolutnego posłuszeństwa wobec dyktatu Kościoła we wszystkich dziedzinach życia. Argumentowali, że zasada ta odmawia człowiekowi prawa do kierowania się w życiu religijnym sumieniem i własnym zrozumieniem Biblii. Kwestionowali ascetyczny i oderwany od rzeczywistości ideał życia klasztornej, nie doceniający wartości praktycznego, codziennego życia, świata natury i nauk przyrodniczych. Z tych powodów wielu średniowiecznych chrześcijan występowało przeciwko władzy papieństwa.

W miarę odkrywania nowych dróg zaspokajania zewnętrznych pragnień pierwotnej natury, zaczęły w sercach ludzi Średniowiecza narastać również tęsknoty o bardziej wewnętrznym, duchowym charakterze. Wielu zaczęło nawoływać do przywrócenia ducha pierwotnych wspólnot chrześcijańskich, w których wierni, wsłuchując się w słowa Jezusa i apostołów, wypełniali z gorliwością Wolę Boga. Średniowieczny nurt odnowy Hebraizmu zapoczątkowany został przez Johna Wycliffa (1324- 1384), profesora teologii na uniwersytecie oksfordzkim, który przetłumaczył Biblię na język angielski. Wycliff twierdził, że standard wiary chrześcijańskiej powinna kształtować Biblia, nie zaś papieństwo i duchowieństwo. Wykazał również, że wiele dogmatów, ceremonii oraz rozporządzeń prawnych Kościoła pozbawione było podstaw biblijnych. Piętnował duchowieństwo za korupcję, demoralizację, wyzysk ludzi i nadużywanie władzy.

Korzeni Reformacji Protestanckiej szukać zatem należy w czternastowiecznej Anglii, w dobie upadku autorytetu papieństwa. Kolejne ruchy reformacyjne, podobne w swoim charakterze do wystąpienia Wycliffa, miały miejsce w piętnastowiecznych Czechach i Włoszech, zostały jednak zdławione, a ich przywódcy straceni. Pod koniec XV wieku papież Leon X rozpoczął masową sprzedaż odpustów w celu zebrania funduszy potrzebnych do przebudowy bazyliki Św. Piotra w Rzymie. Ówczesna doktryna katolicka głosiła, iż przez wykupienie odpustu można było zyskać uwolnienie od kary za grzechy należnej w przyszłym życiu. Kiedy sprzedaż odpustów została ogłoszona w Niemczech w 1517 roku, doszło do gwałtownego sprzeciwu, który doprowadził do wybuchu Reformacji Protestanckiej. Na jej czele stanął Marcin Luter (1483- 1546), profesor teologii biblijnej na Uniwersytecie w Wittenberdze. Płomień Reformacji szybko się rozprzestrzenił, ogarniając Szwajcarię, gdzie na czele ruchu stanął Huldrych Zwingli (1484-1531); Francję, w której osobą centralną był Jan Kalwin (1509- 1564), a także do Anglię i Niderlandy.

Kontestacja religijna rozpętała wojny na całym kontynencie europejskim, które trwały przez ponad sto lat, do roku 1648, kiedy podpisanie Traktatu Westfalskiego zakończyło Wojnę Trzydziestoletnią. Protestantyzm odniósł zwycięstwo w Europie Północnej, natomiast Kościół Katolicki utrwalił swe wpływy w Europie Południowej.

Wojna Trzydziestoletnia pomiędzy Protestantami a Katolikami toczyła się na ziemi niemieckiej. Konflikt ów miał charakter nie tylko religijny; przerodził się w wojnę domową o obliczu wyraźnie politycznym, która miała rozstrzygnąć o przyszłym losie państw niemieckich. Kończący wojnę Traktat Westfalski był z jednej strony ugodą religijną, czyli kompromisem pomiędzy katolikami i protestantami, z drugiej zaś układem politycznym, rozwiązującym problem roszczeń terytorialnych narodów takich jak Austria, Francja, Szwecja i Hiszpania.

Część 2

OKRES KONFLIKTÓW RELIGIJNYCH I IDEOLOGICZNYCH (1648- 1789)

Okres religijnych i ideologicznych konfliktów obejmuje przedział stu czterdziestu lat - od podpisania Traktatu Westfalskiego w 1648 r., sankcjonującego istnienie Protestantyzmu jako odłamu chrześcijaństwa, do wybuchu Rewolucji Francuskiej w 1789 roku. Nic nie mogło powstrzymać ludzi doby nowożytnej od dalszych intensywnych poszukiwań dróg zaspokajania wewnętrznych i zewnętrznych pragnień umysłu pierwotnego. W klimacie nowo zdobytej swobody myśli i wyznania nie do uniknięcia były teologiczne podziały i filozoficzne kontrowersje.

Wielokrotnie już podkreślaliśmy, że w Opatrzności Odnowy Bóg nieustannie podejmował wysiłki rozdzielenia strony Kaina od strony Abla na wszystkich poziomach - od indywidualnego do światowego. W Dniach Ostatnich cały upadły świat został podzielony na dwa obozy: komunistyczny - stronę typu Kaina, oraz demokratyczny - stronę typu Abla. Warunkiem ustanowienia podstawy wcielenia jest podporządkowanie się strony Kaina stronie Abla, dlatego też ustanowienie ogólnoświatowej podstawy wcielenia w Dniach Ostatnich zależy od tego, czy świat komunistyczny podporządkuje się światu demokratycznemu. Tylko wtedy ludzkość będzie mogła przyjąć Powracającego Chrystusa i ustanowić zjednoczony świat. Przygotowywanie gruntu pod to ostateczne zwycięstwo Opatrzności dokonywało się poprzez rozwój dwóch przeciwstawnych światopoglądów, który trwał przez całą omawianą przez nas epokę i osiągnął kulminację w czasach nam współczesnych.

2.1 ŚWIATOPOGLĄD TYPU KAINA

Dążenie do zaspokojenia zewnętrznych pragnień pierwotnej natury człowieka doprowadziło do powstania ruchu odrodzenia starożytnego dziedzictwa Hellenizmu i narodzin renesansowego humanizmu. Humanizm przeciwstawił się filozofii i etyce średniowiecznej, głosząc hasła godności człowieka oraz kładąc większy nacisk na wartość świata natury niż na wiarę w Boga i praktyki religijne. Umysł człowieka średniowiecznego za główną cnotę uważał posłuszeństwo wobec Boga, pogardzając światem fizycznym i ciałem człowieka, upatrywał w nich siedliska wszelkiego zła i grzechu. Renesans wprowadził nowy sposób patrzenia na życie, stawiając na piedestale człowieka i naturę oraz dążąc do ich zgłębienia za pośrednictwem rozumu, doświadczenia, logiki i eksperymentu. Wykorzystując dorobek nauk przyrodniczych, światopogląd ten wykształcił dwie ważne

szkoły nowożytnej filozofii: racjonalizm oparty o metodę dedukcyjną oraz empiryzm, bazujący na metodzie indukcyjnej.

Racjonalizm, którego ojcem był francuski filozof Rene Descartes zwany Kartezjuszem (1596-1650) utrzymywał, że w poszukiwaniu prawdy można kierować się tylko rozumem. Kartezjusz poddał w wątpliwość każdą prawdę przekazaną przez tradycję i historię i doszedł do wniosku, że jedyna rzecz, na której można się oprzeć, to rozum ludzki. Swą filozofię podsumował w znanym powiedzeniu: „Myślę więc jestem”. Wychodząc od tej fundamentalnej zasady i posługując się metodą dedukcyjną, Kartezjusz potwierdził następnie istnienie świata zewnętrznego. Chociaż sam Kartezjusz przyjął, a nawet starał się rozumowo udowodnić istnienie Boga, późniejsi racjoniści okazywali się najczęściej agnostykami bądź ateistami.

Angielski filozof Francis Bacon (1561- 1626) był natomiast twórcą empiryzmu, nurtu filozoficznego, który utrzymywał, że prawdę można odkryć tylko przez doświadczenie. Szkoła ta widziała umysł człowieka jako czystą kartę papieru (tabula rasa), na której zapisują się zdobyte doświadczenia. Aby zdobyć prawdziwą wiedzę, należy odrzucić wszelkie uprzedzenia i starać się ogarnąć prawdę na drodze doświadczenia oraz obserwacji zewnętrznego świata. Zarówno racjonalizm, stawiający na piedestale rozum ludzki i odrzucający Boga, jak i empiryzm, hołdujący ludzkiemu doświadczeniu i naukom eksperymentalnym, zerwały z mistycyzmem i przesadami. Obydwa nurty filozoficzne, każdy na swój sposób, postępowały w kierunku oddzielenia człowieka i porządku naturalnego od Boga.

Renesans zapoczątkował owe nurty myślowe zakorzenione w renesansowym humanizmie i zamiast pobudzić w człowieku pragnienie poszukiwania Boga i Jego Królestwa, zrodził styl życia, który zachęcał ludzi tylko do realizacji pragnień zewnętrznych. Zamknęło to drogę do Boga, a jednocześnie otworzyło podwoje dziedziny Szatana. Z tego powodu światopogląd ten jest określany jako „światopogląd typu Kaina”. Do końca XIX wieku światopogląd typu Kaina obalił prawdy zawarte w historii i tradycji. Wszystkie sfery ludzkiego życia zaczęto poddawać osądowi rozumu albo empirycznej obserwacji. Wszystko, co zostało uznane za nieracjonalne lub nie poddające się obserwacji, włącznie z wiarą w biblijnego Boga, zaczęto traktować z pogardą i lekceważeniem. Działania ludzkie zaczęły się kierować w wąską sferę praktyczności. Tak można pokrótce scharakteryzować ideologię Oświecenia, która wyłoniła się z empiryzmu i racjonalizmu. Oświecenie było przewodnią siłą Rewolucji Francuskiej.

Typowym przykładem szkoły myślenia zakorzenionej w światopoglądzie typu Kaina był deizm, którego wykładnię dał Edward Herbert (1583- 1648). Deizm proponował nową teologię, opartą całkowicie o rozum ludzki. Deiści odrzucali tradycyjną koncepcję, istniejącą od czasów Tomasza z Akwinu, głoszącą, że można pogodzić rozum i objawienie. Bóg został ograniczony w Swej roli do Stwórcy, który wprowadził świat w ruch, po czym pozostawił go samemu sobie i prawom natury. Deiści nie zgadzali się również z poglądem, że człowiek odczuwa potrzebę boskiego objawienia oraz cudów.

Na początku XIX stulecia filozof niemiecki Hegel (1770-1831) dokonał ogólnej syntezy osiemnastowiecznego idealizmu. Wielu z jego następców znalazło się jednakże pod przemożnym wpływem ateistycznych i materialistycznych idei francuskiego oświecenia i utworzyło tzw. lewicę heglowską, która postawiła na głowie dialektyczną metodę Hegla.

Strauss (1808- 1874), jeden z przedstawicieli Lewicy Heglowskiej, napisał dzieło *Życie Jezusa*, w którym stwierdził, że biblijne opisy cudów dokonywanych przez Jezusa zostały sfabrykowane przez jego uczniów. Ludwig Feuerbach (1804- 1872) dowodził w *Istocie Chrześcijaństwa*, że Bóg jest niczym innym, jak tylko projekcją wewnętrznej natury człowieka. Argumenty tych myślicieli stały się podstawą współczesnego materializmu i ateizmu.

Karol Marks (1818-1883) i Friedrich Engels (1820- 1895), znajdujący się pod wpływem Straussa i Feuerbacha a także francuskich socjalistów, usystematyzowali logikę Lewicy Heglowskiej w postaci tzw. materializmu dialektycznego, łączącego materializm dialektyczny z ideami ateizmu i socjalizmu. W ten sposób światopogląd typu Kaina, który pojawił się w okresie Renesansu i w epoce Oświecenia przerodził się w ateizm i materializm, osiągnął spełnienie w postaci ideologii marksistowskiej, która całkowicie odrzucała Boga. Ideologia ta legła u podstaw światowego komunizmu.

2.2. ŚWIATOPOGŁĄD TYPU ABLA

Niektórzy uważają, że postęp historii od czasów średniowiecznych był procesem stopniowego odchodzenia ludzi od Boga i religii. Rzeczywiście można odnieść takie wrażenie, jeżeli patrzy się na historię nowożytną przez pryzmat światopoglądu typu Kaina. Pierwotna natura człowieka dąży do zaspokajania nie tylko zewnętrznych, lecz również wewnętrznych pragnień. Duchowe aspiracje ludzi średniowiecza doprowadziły do powstania ruchu odrodzenia Hebraizmu, który zaowocował protestancką Reformacją. Reformacja z kolei dała początek wielu prądom i ideom religijnym, które rozwinęły się z czasem w szeroki, wielowymiarowy nurt ideowy, głoszący, iż dążeniem człowieka powinno być udoskonalenie pierwotnej, danej przez Boga natury. Nurt ten jest określany jako światopogląd typu Abła. W tym samym czasie, kiedy rozwój światopoglądu typu Kaina odwołał ludzi od Boga i religii, światopogląd typu Abła pobudzał ich w sposób głęboki i rozważny do poszukiwania dróg wiodących do źródła życia.

Filozof niemiecki Emmanuel Kant (1724-1804) dokonał analizy wewnętrznych i zewnętrznych dążeń pierwotnej natury człowieka, torując w ten sposób szlaki dla światopoglądu typu Abła w sferze filozoficznej.⁸ W *Filozofii Krytycznej* Kant starał się połączyć sprzeczne teorie empiryzmu i racjonalizmu. Zgodnie z jego tezą, nasze różnorodne odczucia powstają w wyniku kontaktu z zewnętrznymi obiektami. Obiekty te noszą w sobie treść poznania, lecz nie są w stanie wywołać procesu poznania. Aby mogło dojść do pełnego poznania, podmiot musi posiadać pewne formy intuicji i myśli (*a priori* i transcendentne), za pomocą których może zintegrować różne treści (*a posteriori* i empiryczne), stosując syntetyczny osąd. Te formy intuicji i myśli stanowią subiektywność jaźni. Poznanie zachodzi wtedy, gdy różnorodne doznania, pochodzące od zewnętrznych obiektów, zostaną połączone i scalone z subiektywnymi formami istniejącymi w umyśle jednostki w spontanicznej czynności myślenia i zrozumienia. Kant obalił w ten sposób empiryzm, utrzymujący, iż czynnikami sprawczymi poznania są obiekty zewnętrzne, i opracował nową teorię, głoszącą, że poznaniem kieruje subiektywny umysł. Filozofia Kanta znalazła naśladowców w osobach m.in. Johanna G. Fichte (1762- 1814), Friedricha Schellinga (1775- 1854) i Friedricha

⁸ Być może najbardziej przejrzyście ilustruje to zagadnienie teoria etyczna Kanta. Kant wierzył, że ani rozum ani obserwacja nie mogą stanowić wystarczającej bazy do poznania Boga. Uważał, że boską rzeczywistość najlepiej można zgłębić poprzez prawo moralne, które jest czynne w sumieniu każdej jednostki. Stworzył tym samym podwaliny światopoglądu typu Abła (przyp. Wydawców)

Hegla. Hegel wytyczył dalsze szlaki rozwoju filozofii, tworząc tzw. dialektykę heglowską. Krąg myślicieli idealistycznych utrwalił światopogląd typu Abła w sferze filozoficznej.

W sferze religijnej pojawiły się tymczasem nowe ruchy, które przeciwstawiły się dominującej tendencji do racjonalizacji religii. Kładąc nacisk na wewnętrzne przeżycia i szczere oddanie Bogu, głosiły one wyższość doświadczenia mistycznego nad doktrynami i rytuałami. Przykładem takiego ruchu był pietyzm, który powstał w Niemczech pod duchowym przywództwem Philipa Spenera (1635- 1705). Ruch ten, choć miał silne konserwatywne inklinacje i stał po stronie tradycyjnej wiary, kładł zarazem nacisk na doświadczenia mistyczne. Pietyzm dotarł do Anglii i zdobył popularność wśród innych tamtejszych grup religijnych, dając początek nowym ruchom religijnym, między innymi metodyzmowi, założonemu przez braci Wesley (Johna, 1703- 1791, i Charlesa, 1707- 1788). Ich praca zaowocowała wielkim ożywieniem religijnym w Anglii, która przeżywała wówczas okres stagnacji religijnej.

George Fox (1624-1691), angielski mistyk i założyciel ruchu kwakrów, twierdził, że Chrystus jest wewnętrznym światłem, które oświeca dusze wierzących. Fox uważał, że tylko ci, którzy przyjmą Ducha Świętego, połączą się z Jezusem w mistycznej więzi i doświadczą wewnętrznego światła Chrystusowego, będą w stanie zrozumieć prawdziwe znaczenie Biblii. Kwakrowie doznali gwałtownych prześladowań w Anglii, lecz ostatecznie znaleźli schronienie i pomyślność w Ameryce.

Emmanuel Swedenborg (1688-1772) był znanym szwedzkim uczonym. Posiadał on dar postrzegania duchowego i rozpoczął systematyczne studia nad światem duchowym, odkrywając wiele z jego tajemnic. Chociaż jego badania były bardzo długo ignorowane przez teologów, to ostatnio ich wartość zaczyna być powoli odkrywana i doceniana, w miarę jak wzrasta liczba ludzi zdolnych do porozumiewania się ze światem duchowym. Jest to tylko kilka przykładów dróg, jakimi postępował rozwój światopoglądu typu Abła, kształtujący podwaliny dzisiejszego systemu demokratycznego.

Część 3

OKRES DOJRZEWANIA SYSTEMÓW POLITYCZNYCH, EKONOMII I IDEOLOGII (1789- 1918)

Religijne i polityczne konflikty wcześniejszego okresu doprowadziły do wykrystalizowania się światopoglądów typu Kaina i typu Abła. Na początku tego nowego etapu - dojrzwania systemów politycznych, ekonomii i ideologii obydwie nurty przyjęły zdecydowanie odmienne drogi rozwoju. W trakcie dalszego dojrzwania wytworzyły one dwa rodzaje systemów społecznych: typu Kaina i typu Abła. W tym samym czasie polityka, ekonomia i ideologia (sfera religii i filozofii) wkroczyły na etap rozwoju poprzedzający przejście do idealnego świata. Okres ten trwał od Rewolucji Francuskiej poprzez Rewolucję Przemysłową do końca Pierwszej Wojny Światowej.

3.1 DEMOKRACJA

We wcześniejszym omówieniu demokracji, w kontekście postępu historii, ograniczyliśmy się do zmian społecznych, które doprowadziły do jej powstania.⁹ Teraz przyjrzymy się wewnętrznym czynnikom, które przyczyniły się do ukształtowania dzisiejszej demokracji, w szczególności kierunkom ideologicznym, na fali których powstała.

W IX wieku, w czasach Zjednoczonego Królestwa Chrześcijańskiego, Bóg dążył do zjednoczenia władzy duchowej (skupionej w rękach papieża) i władzy ziemskiej (domeny cesarzy) w celu stworzenia jednego monarchicznego społeczeństwa chrześcijańskiego, które stanowiłoby fundament pod przyszłe królestwo mesjańskie. Silne mesjańskie królestwo doprowadziłoby do szybkiego zakończenia ery feudalizmu w Europie. Ponieważ jednak ten opatrnościowy plan nie został zrealizowany, ustroj feudalny zachował się w Europie, a drogi rozwoju polityki, religii i gospodarki zaczęły się coraz bardziej rozchodzić. Wpływy panów feudalnych zaczęły słabnąć po klęskach wypraw krzyżowych, w okresie Renesansu i Reformacji ich rola polityczna zdecydowanie zmalała, aby niemal zupełnie zaniknąć w dobie Oświecenia. Do XVII wieku panowie feudalni przekazali znaczną część swej władzy monarchom, którzy zaczęli tworzyć scentralizowane państwa narodowe w oparciu o rządy absolutne. Królowie usprawiedliwiali swą absolutną władzę doktryną o boskim pochodzeniu władzy.

Powstanie monarchii absolutnych miało również przyczyny społeczne związane przede wszystkim z pojawieniem się nowych warstw społecznych, które w walce z panami feudalnymi szukały sojuszu z monarchią. Ponadto przemiany ekonomiczne zrodziły potrzebę silnego państwa, prowadzącego politykę merkantylizmu oraz zdolnego do ochrony i kontroli handlu w interesie ogólnonarodowym. Silna pozycja państwa narodowego była konieczna do obalenia feudalizmu oraz roztoczenia kontroli nad gospodarką opartą o handel.

Powstanie monarchii absolutnej było także powiązane z postępowaniem historii opatrności, która zmierzała do przekształcenia ustroju feudalnego w monarchiczny. Kiedy próba ustanowienia Królestwa Bożego w czasach karolińskich zakończyła się niepowodzeniem z powodu braku jedności między papieżami a cesarzami, pozostające pod władzą papieską społeczeństwo feudalne uległo korupcji. Rozwijając się według planu Szatana, w którym uprzedzał on zamiary opatrności, zrodziło ono społeczeństwo monarchiczne, znajdujące się po stronie Szatana.

Spójrzmy teraz na tendencje ideologiczne leżące u źródeł rozpadu monarchii absolutnej, pamiętając o tym, że opatrność odnowy prowadziła w kierunku ustanowienia systemu komunistycznego (w oparciu o światopogląd typu Kaina) oraz świata demokratycznego (opartego o światopogląd typu Aba). Ponieważ średniowieczne społeczeństwo feudalne stało się przeszkodą w rozwoju zarówno wobec Hebraizmu, jak i Hellenizmu, obie ideologie połączyły swe siły, aby je zburzyć, i ustanowiły systemy oparte odpowiednio o światopoglądy typu Kaina i Aba. Podobnie było w przypadku powstałych po okresie Reformacji monarchii absolutnych. Pozbawiły one ludzi wolności religijnej - jednej w najważniejszych wartości głoszonych przez demokratyczne chrześcijaństwo, stając się przeszkodą na drodze rozwoju światopoglądu typu Aba. Z drugiej strony relikty feudalizmu, wciąż odgrywające ważną rolę w tym systemie, hamowały propagowany przez wiodących ateistów i materialistów rozwój klasy mieszczańskiej, blokując tym samym dążenia światopoglądu typu Kaina. Dlatego też obydwa światopoglądy dążyły do obalenia monarchii

⁹ Patrz: Tożsamości 7:2

absolutnej. Na jej gruzach stworzyły one demokracje typu Kaina i Abla, z których rozwinął się później odpowiednio system komunistyczny i demokratyczny.

3.1.1 DEMOKRACJA TYPU KAINA

Demokracja typu Kaina wyrosła na podłożu Rewolucji Francuskiej. Francja w czasach Wielkiej Rewolucji znajdowała się pod przemożnym wpływem ideologii Oświecenia, która była zakorzeniona w światopoglądzie typu Kaina i ewoluowała w kierunku ateizmu i materializmu. Idee Oświecenia uświadamiały obywatelom Francji wady monarchii absolutnej. Bardzo silne stało się też dążenie do obalenia pozostałości systemu feudalnego, który wciąż był mocno zakorzeniony w społeczeństwie.

Rewolucja Francuska rozpoczęła się w 1789 roku od masowego wołania o demokrację podsycanego przez karmiące się ideałami Oświecenia mieszczaństwo. Ta grupa społeczna dążyła do obalenia klasy rządzącej, wykorzenia resztek feudalizmu oraz ustanowienia nowego porządku opartego o wolność i równość zwykłych obywateli - tzw. Trzeciego Stanu. Rewolucja Francuska ustanowiła demokrację opartą o Deklarację Praw Człowieka, lecz była to demokracja typu Kaina. Rewolucja obaliła absolutyzm po to tylko, by go zastąpić nowym reżimem, opartym o światopogląd typu Kaina. Czołowymi ideologami Rewolucji Francuskiej byli myśliciele oświeceniowi, tacy jak Denis Diderot (1713- 1784) i Jean Le Rond D'Alambert (1717- 1783), zwolennicy ateizmu i materializmu. Trudno ukryć fakt, że pomimo głoszonych idei wolności indywidualnej i równości, droga demokracji francuskiej podczas i po Rewolucji zmierzała w kierunku totalitaryzmu.

Stwierdziłszy zatem, że orędownicy światopoglądu typu Kaina należeli do czołowych reprezentantów Oświecenia i doprowadzili do wybuchu Rewolucji Francuskiej, a następnie do ustanowienia systemu demokratycznego typu Kaina. System ten całkowicie zdusił dążenia człowieka do poznania Boga. Dalszy rozwój światopoglądu typu Kaina, skoncentrowanego wyłącznie na materialnych aspektach życia, zaowocował powstaniem marksizmu w Niemczech i leninizmu w Rosji, a ostatecznie światowego systemu komunistycznego.

3.1.2 DEMOKRACJA TYPU ABLA

Demokracje, które wykształciły się w Anglii i Stanach Zjednoczonych, od samego początku różniły się od demokracji zrodzonej przez Rewolucję Francuską. Ta ostatnia była demokracją typu Kaina, stworzoną przez ateistów i materialistów, wychowanych w światopoglądzie typu Kaina, którzy pragnęli obalić absolutyzm i feudalizm. Demokracje amerykańska i angielska zostały natomiast stworzone przez szczerych chrześcijan, wyznawców światopoglądu typu Abla, jako owoc zwycięskiej walki z absolutyzmem o prawo do wolności religijnej. Stąd określa się je jako *demokracje typu Abla*.

Zobaczmy, jak doszło do ustanowienia w Anglii i w Stanach Zjednoczonych demokracji typu Abla. W czasach panowania Jakuba I (1603-1625) nastąpiło w Anglii umocnienie monarchii absolutnej i kościoła państwowego; jednocześnie miało miejsce prześladowanie purytan i innych mniejszościowych grup chrześcijańskich, których przedstawiciele często uciekali do innych krajów europejskich bądź na kontynent amerykański w poszukiwaniu swobody religijnej. Syn Jerzego I, Karol I (1625-1649) znalazł się w obliczu buntu prezbiterian szkockich, którzy w 1640 roku utworzyli Związek

Narodowy. Następnie purytanie, tworzący zrąb Parlamentu angielskiego, rozpoczęli pod przywództwem Cromwella rewolucję purytańską w 1642 roku.

Później Karol II (1660-1685) odnowił monarchię absolutną i umocnił kościół anglikański kosztem innych wyznań chrześcijańskich. Kiedy jego syn Jakub II ogłosił się katolikiem, przywódcy protestancy poprosili o interwencję Wilhelma Orańskiego (1688-1702), zięcia króla Anglii, który był wówczas namiestnikiem Niderlandów. W 1688 roku Wilhelm wylądował ze swą armią na ziemi angielskiej, aby bronić wolności religijnej i praw obywatelskich. Po koronacji na króla, Wilhelm przyjął ofiarowaną mu przez Parlament Deklarację Praw, która przyznawała Parlamentowi niezależność. Wydarzenie to było kluczowym momentem w dziejach angielskiej monarchii konstytucyjnej. Ponieważ rewolucja 1688 roku obyła się bez rozlewu krwi, została określona mianem Chwalebnej Rewolucji.

Pomimo że obydwie angielskie rewolucje miały swe zewnętrzne przyczyny, takie jak dążenie obywateli do uzyskania politycznej wolności i niezależności od klasy rządzącej - głównie arystokracji i duchowieństwa, to wewnętrzną ich przyczyną było dążenie do zyskania wolności religijnej.

Wielu purytan i innych mniejszościowych grup chrześcijańskich, prześladowanych w Anglii, wyemigrowało w poszukiwaniu wolności religijnej na kontynent amerykański. Tam w 1776 roku utworzyli oni niepodległy naród oraz ustanowili zasady amerykańskiej demokracji. Była to demokracja typu Abla, zrodzona na gruncie świątopoglądu typu Abla, która stała się kolebką dzisiejszego światowego systemu demokratycznego.

3.2 ZNACZENIE ROZDZIAŁU WŁADZY

Ideę rozdziału władzy na trzy człony wprowadził Monteskiusz (1689-1755), jeden z czołowych myślicieli Oświecenia. Rozdział taki miał zapobiec koncentracji władzy politycznej w rękach jednego człowieka bądź organizacji, co było nagminną praktyką politycznego absolutyzmu tamtej doby. Rewolucja francuska w Deklaracji Praw Człowieka i Obywatela oficjalnie proklamowała tę koncepcję jako wiążącą.

Według pierwotnego planu Boga struktura polityczna idealnego społeczeństwa miała się charakteryzować trójpodziałem władzy. W procesie odnowy Bóg nieustannie dążył do stworzenia takiego społeczeństwa, jednak Szatan po raz kolejny zdołał wyprzedzić i zniekształcić ten Boży zamysł. Przyjrzyjmy się strukturze politycznej idealnego świata, by lepiej zrozumieć ten element Zasady.

Według Zasady Stworzenia struktura wszechświata odpowiada strukturze doskonałego człowieka. W podobny sposób świat idealny, zbudowany przez udoskonalonych ludzi, będzie w swej strukturze i funkcjach przypominał doskonałego człowieka.¹⁰ W ciele człowieka poszczególne organy funkcjonują zgodnie z poleceniami płynącymi z mózgu; podobnie wszystkie instytucje idealnego, globalnego społeczeństwa mają funkcjonować zgodnie z Wolą Boga. Tak jak polecenia płynące z mózgu przekazywane są poprzez rdzeń kręgowy do rozgałęzień obwodowego systemu nerwowego a stamtąd do każdej komórki ciała, tak też w idealnym świecie Słowo Boga będzie docierało do wszystkich ludzi poprzez Chrystusa (symbolizowanego przez kręgosłup) i miłujących Boga przywódców (symbolizowanych przez

¹⁰ Patrz: Stworzenie 1.1, 1.2; 3.2

system nerwowy). Obwodowy system nerwowy, wypływający z rdzenia kręgowego, odpowiada partiom politycznym. Dlatego w idealnym świecie ludzie żyjący w jedności Bogiem utworzą pod przewodnictwem Chrystusa organizacje odpowiadające dzisiejszym instytucjom politycznym.

W ciele człowieka zachodzi harmonijna współpraca pomiędzy płucami, sercem i żołądkiem, koordynowana poleceniami płynącymi z mózgu za pośrednictwem głównego i peryferyjnego systemu nerwowego. Analogicznie, trzy części rządu w idealnym świecie - tj. władza ustawodawcza, władza wykonawcza i władza sądownicza - będą harmonijnie współpracować zgodnie z wolą Boga, przekazywaną przez Chrystusa oraz przywódców. Tak jak cztery kończyny w ludzkim ciele poruszają się zgodnie z poleceniami mózgu, działając dla dobra całego ciała, tak też ekonomiczne instytucje w idealnym świecie (odpowiadające członkom ciała), będą wypełniać Wolę Boga i troszczyć się o dobro całego świata. Podobnie jak wątroba w ciele człowieka gromadzi zapas substancji odżywczych, w świecie idealnym będą zawsze istnieć pewne rezerwy żywności i energii, z których będzie można czerpać w razie potrzeby dla dobra ogółu;

Ponieważ każda część ludzkiego ciała jest wertykalnie połączona z mózgiem, poszczególne organy w naturalny sposób ustanawiają między sobą zależności horyzontalne, tworząc w ten sposób jeden zintegrowany organizm. Podobnie w idealnym świecie, w którym relacje międzyludzkie będą pochodną wertykalnej więzi z Bogiem, ludzie utworzą zjednoczone i połączone niemi współzależności społeczeństwo, w którym wspólnie będą dzielić wszystkie radości i smutki. W takim społeczeństwie ludzie będą odczuwać cierpienie bliźnich jak swoje własne, dlatego nikt nie będzie zdolny do popełniania zbrodni.

Przyjrzyjmy się teraz, w jaki sposób Bóg zamierzał w procesie opatrności odnowy ustanowić ową idealną strukturę społeczną. W historii Europy Zachodniej był taki okres, kiedy w ręku jednej osoby - króla skupiała się cała władza: ustawodawcza, wykonawcza i sądownicza. Od czasu do czasu system ten ulegał pewnym modyfikacjom - na przykład król zdobywał kontrolę nad rządem, podczas gdy kierowany przez papieża Kościół odgrywał rolę podobną do roli partii politycznej. W czasach Rewolucji Francuskiej i Amerykańskiej system polityczny przeszedł fundamentalne zmiany; rząd uległ rozdziałowi na trzy części: ustawodawczą, wykonawczą i sądowniczą, a partie polityczne zaczęły odgrywać właściwe im role. Wraz z ustanowieniem demokracji konstytucyjnej wykształcił się szkielet idealnego systemu politycznego.

Ponieważ w ciągu historii Bóg dokonywał nieustannej odnowy upadłego społeczeństwa do stanu idealnego, w którym jego struktura i funkcje miały być odbiciem doskonałej jednostki, dlatego systemy polityczne ulegały ciągłym przemianom. Dzisiejsze demokracje, charakteryzujące się trójpodziałem władzy oraz mnogością partii politycznych, odzwierciedlają w pewnym stopniu strukturę ciała zdrowego człowieka. Niestety, z powodu Upadku systemy te przypominają w rzeczywistości o wiele częściej ciało chorego, okaleczonego człowieka. Nie są w stanie w pełni rozwinąć swych pierwotnych cech, funkcji oraz potencjału. Ponieważ partie polityczne nie rozumieją Woli Boga, mogą być przyrównane do systemu nerwowego, który jest niezdolny do przekazywania poleceń mózgu. Konstytucje współczesnych państw nie zostały napisane zgodnie ze Słowem Boga, dlatego też trzy części rządu funkcjonują tak jak narządy w ciele człowieka, które z powodu uszkodzenia peryferyjnego systemu nerwowego nie są w stanie odbierać poleceń mózgu i reagować na nie. Brakuje im porządku i harmonii, cierpią także z powodu wzajemnych konfliktów.

Kiedy Chrystus przyjdzie powtórnie, uleczy dolegliwości obecnego systemu politycznego i uporządkuje go według wzoru zamierzonego przez Boga. Aby mogło to nastąpić, odnowiona musi zostać wertykalna relacja każdego człowieka z Bogiem; dzięki temu uwolniony zostanie pierwotny potencjał ludzkości.

3.3. ZNACZENIE REWOLUCJI PRZEMYSŁOWEJ

Boży ideał stworzenia nie może zostać urzeczywistniony przez samo tylko uwolnienie świata od grzechu. Bóg dał człowiekowi błogosławieństwo i nakaz panowania nad wszechświatem.¹¹ Zadaniem ludzkości jest odkrywanie praw natury oraz rozwijanie nauki i technologii, a dzięki temu stworzenie dogodnych warunków życia. Po Upadku człowieka religia i nauka obdarzone zostały misją wydzwignięcia ludzkości ze stanu wewnętrznej i zewnętrznej niewiedzy. Dlatego w Ostatnich Dniach historii ludzkości należy spodziewać się nie tylko pojawienia się prawdy, która umożliwi ludziom całkowite przezwycięzenie duchowej ignorancji; możemy również oczekiwać postępu nauki, który pozwoli na odkrycie wszystkich tajemnic świata natury. Połączenie poznania duchowego i naukowego pozwoli ludzkości osiągnąć poziom umożliwiający stworzenie idealnego świata. Wybuch Rewolucji Przemysłowej uwarunkowany był opatrnościową koniecznością stworzenia warunków życia odpowiednich dla idealnego świata.

Struktura ekonomiczna idealnego społeczeństwa również odzwierciedla strukturę zdrowego ciała ludzkiego. Produkcja, dystrybucja i konsumpcja powinny pozostawać w naturalnej, harmonijnej zależności na wzór tej, jaka istnieje między układem trawiennym, układem krążenia i układem wydalania w organizmie człowieka. W takim świecie nie ma miejsca na wyniszczającą konkurencję powodowaną nadprodukcją; nie powinno również dochodzić do nadmiernego gromadzenia dóbr i nad konsumpcji, które są wynikiem niesprawiedliwej dystrybucji, sprzecznej z interesem ogółu. Powinna istnieć odpowiednia ilościowo produkcja koniecznych i użytecznych dóbr, sprawiedliwa dystrybucja, która pozwalałaby zaspokoić potrzeby każdego człowieka, oraz rozsądnych rozmiarów konsumpcja, pozostająca w zgodności z dobrem ogółu.

Masowa produkcja, zrodzona w wyniku Rewolucji Przemysłowej, popchnęła Anglię do poszukiwania i zajmowania kolonii, służących zarówno jako źródło surowców, jak i rynek zbytu. W ten sposób Rewolucja Przemysłowa otworzyła drogę do nowych rozległych lądów, na których mogła być głoszona Ewangelia. Dzięki temu przyczyniła się do rozwoju obu aspektów opatrności odnowy - wewnętrznego i zewnętrznego.

3.4. POWSTANIE WIELKICH MOCARSTW

Jak pamiętamy, jednolite spojrzenie na świat, charakteryzujące średniowieczną Europę, rozdzieliło się pod koniec epoki Renesansu na światopoglądy typu Kaina i typu Abła. Te dwa światopoglądy dały początek dwóm rodzajom rewolucji politycznych, które doprowadziły do powstania dwóch typów demokracji, umocnionych następnie w wyniku rewolucji przemysłowej. Dwa rodzaje demokracji miały w przyszłości stworzyć dwa przeciwstawne systemy - demokratyczny i komunistyczny.

¹¹ Rdz 1:28

Wysokie uprzemysłowienie będące następstwem Rewolucji Przemysłowej oraz gwałtownego postępu nauki stworzyło systemy ekonomiczne charakteryzujące się nadprodukcją. Wielkie mocarstwa europejskie, popychane potrzebą znajdowania nowych łądów mogących służyć jako rynki zbytu dla ich produktów oraz źródło surowców dla fabryk, rosły w siłę w zaciętym wyścigu o zdobycie kolonii. Późniejszy polityczny podział świata na dwa bloki, demokratyczny i komunistyczny, spowodowany był dwoma czynnikami - istnieniem dwu wspomnianych nurtów ideologicznych oraz procesem rozwoju gospodarczego idącym w ślad za postępowaniem nauki.

3.5 REFORMY RELIGIJNE, REWOLUCJE POLITYCZNE I REWOLUCJE PRZEMYSŁOWE PO OKRESIE RENESANSU

Nurt typu Kaina, zapoczątkowany odrodzeniem hellenizmu, dokonał wyłomu w średniowiecznym sposobie myślenia i doprowadził do powstania humanizmu - sztandarowej ideologii Renesansu. Na kolejnym etapie swego rozwoju, postępującego zgodnie z wolą Szatana, nurt typu Kaina zrodził Oświecenie, które w sensie ideowym można uważać za drugi Renesans. Myśl Oświecenia rozwijała się nadal w kierunku zgodnym z wolą Szatana, prowadząc do powstania materializmu historycznego, który stanowi trzon ideologii komunistycznej. Ta ostatnia może być uważana za trzeci Renesans.

Ponieważ postęp strony Szatana odzwierciedla z pewnym wyprzedzeniem przebieg opatrności Bożej, możemy się spodziewać, że w tej ostatniej wystąpią trzy etapy rewolucji w każdej z trzech sfer - religii, polityce i ekonomii. W dziedzinie religii pierwsza reformacja dokonała się pod przewodnictwem Marcina Lutra i nastąpiła po okresie pierwszego Renesansu. Druga reformacja miała miejsce po drugim renesansie, zainicjowana przez ruchy religijne prowadzone przez braci Wesley, Foxa, Swedenborga i innych. Z naszego zrozumienia historii jasno wynika, że po okresie trzeciego renesansu nastąpić musi trzecia reformacja. Stan dzisiejszego chrześcijaństwa zresztą gwałtownie domaga się przemiany.

W sferze polityki reformy również dokonują się w trzech etapach. Najpierw średniowieczna struktura feudalna załamała się pod ciężarem pierwszego renesansu i pierwszej reformacji. Następnie siły wyzwolone przez drugi renesans i drugą reformację zniszczyły monarchię absolutną. W końcu przemiany polityczne spowodowane przez trzeci renesans doprowadziły do powstania komunizmu. Nadchodząca trzecia reformacja religijna pozwoli światu demokratycznemu, pozostającemu po stronie Boga, odnieść w wojnie ideologicznej zwycięstwo nad komunizmem, reprezentującym stronę Szatana. Ostatecznie obie strony zjednoczą się, tworząc Królestwo Niebieskie na ziemi pod przewodnictwem Boga.

Przemiany ekonomiczne, idące w ślad za reformami religijnymi i politycznymi, przybrały formę trzech rewolucji przemysłowych. Pierwsza Rewolucja Przemysłowa rozpoczęła się w Anglii, w oparciu o silnik parowy. Sto lat później w wielu rozwiniętych krajach europejskich dokonała się druga Rewolucja Przemysłowa, tym razem w oparciu o elektryczność i silnik benzynowy. Trzecia Rewolucja Przemysłowa wybuchnie, gdy nauczymy się w bezpieczny sposób wykorzystywać potęgę atomu; umożliwi ona stworzenie przyjemnych warunków życia, odpowiednich dla idealnego świata. Wystąpienie trzech etapów rewolucji w sferze religii, polityki i gospodarki po trzech kolejnych etapach renesansu w okresie poprzedzającym Powtórne Przyjście Mesjasza było koniecznością dziejową na drodze do stworzenia idealnego świata, wynikającą z zasady rozwoju w trzech etapach.

Część 4

WOJNY ŚWIATOWE

4.1 OPATRZNOŚCIOWE PRZYCZYNY WOJEN ŚWIATOWYCH

Wojny wybuchają z powodu sprzecznych interesów politycznych i ekonomicznych oraz różnic ideologicznych. Są to przyczyny o charakterze zewnętrznym. Istnieją również wewnętrzne przyczyny wojen; tak zresztą jak każdy czyn człowieka dyktowany jest zarówno zewnętrznymi, jak i wewnętrznymi pobudkami. Wolna wola pozwala nam w każdej sytuacji zdecydować o swoim postępowaniu; wyborów dokonujemy starając się właściwie zareagować na zewnętrzne okoliczności, kierowani wewnętrznym głosem sumienia. Dlatego postępowania człowieka nie można oceniać wyłącznie na podstawie pobudek zewnętrznych. To samo odnosi się do wojen światowych, których wybuch był wynikiem nagromadzenia w skali światowej konfliktów między wieloma jednostkami, kierującymi się wolną wolą. Opatrznościowego znaczenia wojen światowych nie można zrozumieć skupiając się jedynie na konfliktach interesów politycznych i ekonomicznych, różnicach ideologicznych i podobnych zewnętrznych okolicznościach.

Jakie więc były wewnętrzne, opatrznosciowe przyczyny wojen światowych? Po pierwsze, wojny światowe są owocem rozpaczliwej walki Szatana o zachowanie swej władzy nad ludzkością. Od czasu Upadku pierwszych ludzi Szatan nieprzerwanie usiłował stwarzać wypaczone, sprzeczne z Zasadą imitacje idealnego świata, pierwotnie zamierzonego przez Boga. Pragnąc odnowić Swoj ideał, zgodny z Zasadą, Bóg niestrudzenie postępował w ślad za Szatanem, stopniowo uwalniając świat z jego niewoli i odzyskując panowanie nad Swoim stworzeniem. Dlatego w historii Opatrzności przed zaistnieniem rzeczywistego ideału pojawia się jego fałszywe odzwierciedlenie. Potwierdzenie tej zasady odnaleźć można w prorocत्वach Apokalipsy, które zwiastują pojawienie się antychrysta poprzedzające Powtórne Przyjście Chrystusa.

Historia ludzkości pozostającej pod złą władzą Szatana zakończy się wraz z Powtórny Przyjściem Chrystusa. Zostanie wówczas przemieniona w historię ludzkości zamieszkującej w sferze dobrej władzy Boga. W tym przełomowym momencie Szatan podejmie walkę ostatniej szansy. Kiedy Izraelici mieli opuścić Egipt w narodowym kursie odnowy Kanaanu, Szatan, działając przez faraona, podjął zaciętą walkę o zatrzymanie ich w niewoli. Z tego powodu strona Boga zyskała prawo do użycia trzech nadprzyrodzonych znaków przeciwko Szatanowi. W Dniach Ostatnich Szatan podjął podobną walkę, usiłując za wszelką cenę powstrzymać stronę Boga, przygotowującą się do rozpoczęcia kursu odnowy Kanaanu na poziomie światowym. Trzy wojny światowe odzwierciedlają trzy kontrataki Boga w odpowiedzi na agresję Szatana.

Po drugie, trzy wojny światowe miały na celu wypełnienie warunków odszkodowania na poziomie światowym, konieczne do odnowienia Trzech Błogosławieństw. Kiedy Bóg stworzył człowieka, dał mu Trzy Błogosławieństwa: osiągnięcie indywidualnej doskonałości, pomnożenie rodu ludzkiego przez idealną rodzinę oraz panowanie nad stworzeniem. Dzięki wypełnieniu tych Trzech Błogosławieństw nasi pierwsi przodkowie mieli stworzyć Królestwo Niebieskie na ziemi. Ponieważ Bóg stworzył ludzi i pobłogosławił im, nie mógł unieważnić Trzech Błogosławieństw po Upadku człowieka. Bóg musiał pozwolić upadłym ludziom, którzy znaleźli się pod panowaniem Szatana, na zbudowanie świata przeciwnego Zasadzie, będącego wadliwą imitacją Trzech Błogosławieństw. Dlatego w okresie poprzedzającym dopełnienie się historii ludzkości doszło do powstania światów sprzecznych z Zasadą, które urzeczywistniły Trzy Błogosławieństwa w wypaczonej formie - na arenie światowej pojawiła się jednostka realizująca cele Szatana, dążąca do pomnażania dzieci Szatana oraz do podboju świata pod wodzą Szatana. Aby wypełnić ogólnoświatowe warunki odszkodowania wymagane do odnowy Trzech Bożych Błogosławieństw, musiało dojść do wybuchu trzech wojen o zasięgu światowym, w których Bóg mógłby pokonać stronę Szatana w trzech etapach: kształtowania, wzrastania i doskonalenia.

Po trzecie, trzy wojny światowe miały umożliwić całej ludzkości przewycięzenie na poziomie światowym trzech kuszeń, którymi Szatan wystawił Jezusa na próbę na pustyni. Jako uczniowie Jezusa chrześcijanie muszą pójść tą samą drogą, jaką podążał ich Mistrz, i przewyciężyć te same trzy kuszenia w skali jednostki, rodziny, narodu i świata.

Po czwarte, celem wojen światowych było wypełnienie ogólnoświatowych warunków odszkodowania wymaganych do odnowy panowania Boga. Gdyby pierwsi przodkowie ludzkości nie upadli, lecz osiągnęli doskonałość, urzeczywistniliby świat pod panowaniem Boga. Tak jak wzrost człowieka miał przebiegać w trzech etapach, proces odnowy świata musi również przejść przez trzy fazy. Aby świat mógł zostać odnowiony, musi on najpierw zostać podzielony na dwie sfery - typu Kaina i typu Abła. Następnie musi dojść do trzech końcowych wojen, w których niebiańska formacja Abła pokona szatański obóz Kaina. Jest to warunek konieczny do odnowienia na poziomie światowym zabójstwa Abła przez Kaina. Po jego spełnieniu będzie mógł powstać świat pod panowaniem Boga. Wojny światowe są więc ostatecznym globalnym konfliktem w historii ludzkości; dzięki nim dokonuje się horyzontalna odnowa przez odszkodowanie wszystkich wojen, jakie toczono w wertykalnym procesie odnowy w celu przywrócenia na ziemi Bożej suwerenności.

4.2 PIERWSZA WOJNA ŚWIATOWA

4.2.1 OPATRZNOŚCIOWE ZNACZENIE PIERWSZEJ WOJNY ŚWIATOWEJ

Monarchia absolutna upadła w następstwie demokratycznych rewolucji typu Kaina i typu Abła, których motorem były światopoglądy odpowiednio typu Kaina i typu Abła. Rewolucja Przemysłowa, która nastąpiła później, usunęła pozostałości feudalizmu i otworzyła drogę rozwoju kapitalizmu. Następnie Europa wkroczyła w epokę imperializmu.

W sferze polityki pierwsza wojna światowa była konfliktem pomiędzy demokracjami typu Abła, których dążenia były zgodne z kierunkiem opatrności odnowy, a autokratycznymi państwami, w których kwitły ideały demokracji typu Kaina i których dążenia były przeciwne opatrności odnowy. Wojna ta toczyła się pomiędzy imperialistycznymi krajami po stronie

Boga i imperialistycznymi krajami po stronie Szatana. Z punktu widzenia interesów ekonomicznych była to wojna o kolonie pomiędzy bardziej ustabilizowanymi a nowo uprzemysłowionymi narodami kapitalistycznymi. W sferze religii i ideologii narodami typu Kaina były: Turcja, kraj muzułmański prześladowający chrześcijaństwo, oraz jej sprzymierzeńcy, Niemcy i Austro-Węgry. Walczyły one z krajami typu Abła: Wielką Brytanią, Stanami Zjednoczonymi, Francją i Rosją, które były zasadniczo ostoją chrześcijaństwa. Pierwsza wojna światowa zakończyła się zwycięstwem demokracji typu Abła; było to zwycięstwo na poziomie kształtowania.

4.2.2 CO DECYDUJE O PRZYNALEŻNOŚCI DO STRONY BOGA LUB STRONY SZATANA?

Poszczególne narody można sklasyfikować jako należące do strony Boga lub do strony Szatana na podstawie kierunku Bożej opatrności odnowy. Ci, którzy postępują zgodnie z kierunkiem Bożej opatrności odnowy, choćby nie do końca świadomie, znajdują się po stronie Boga; natomiast ci, którzy zajmują stanowisko przeciwne do Bożej opatrności, należą do strony Szatana. Dlatego też przynależność jednostek i narodów do jednej z tych stron nie zawsze zgodna jest z osądem naszego zdrowego rozsądku czy sumienia. Dla przykładu, ktoś, kto nie rozumie Bożej opatrności odnowy, mógłby osądzić zabicie egipskiego nadzorca przez Mojżesza jako czyn zły. Można go jednak uznać za dobry czyn, ponieważ było on dokonany w zgodności z Bożą Opatrnością. Trudno też znaleźć usprawiedliwienie najazdu Kanaanu dokonanego przez Izraelitów, okupionego krwią wielu Kanaanejczyków. Komuś nie znającemu Bożej opatrności czyn ów wydać by się mógł okrutny i zły, było jednak słuszny w oczach Boga. Jeżeli nawet wśród Kanananejczyków było więcej ludzi o dobrym sercu niż wśród Izraelitów, jako zbiorowość ci pierwsi należeli w owym czasie do strony Szatana, ci drudzy zaś do strony Boga.

Zbadajmy dokładniej tę koncepcję w odniesieniu do religii. Ponieważ celem wszystkich religii jest dobro, każda z nich należy do strony Boga. Kiedy jednak jedna religia stanie na drodze rozwoju innej, znajdującej się bliżej centrum Bożej opatrności, ta pierwsza znajdzie się po stronie Szatana. Każda religia obdarzona jest pewną misją, którą ma wypełnić w danej epoce; kiedy jednak przeminie czas jej odpowiedzialności, staje się ona przeszkodą na drodze rozwoju nowej religii, obdarzonej nową misją do spełnienia w nowej epoce. Ta pierwsza religia znajdzie się wówczas po stronie Szatana. Przed przyjściem Jezusa judaizm i jego wyznawcy znajdowali się po stronie Boga. Kiedy jednak zaczęli oni prześladować Jezusa, przychodzącego z nową misją - która zresztą między innymi wypełniłaby cel judaizmu - przeszli na stronę Szatana niezależnie od tego, jak bardzo gorliwie służyli Bogu w przeszłości.

We współczesnym świecie systemy, które wspierają światopogląd typu Abła, należą do strony Boga, natomiast te, które wspierają światopogląd typu Kaina, należą do strony Szatana. Dla przykładu, filozofia materialistyczna, zakorzeniona w światopoglądzie typu Kaina, choćby nawet z perspektywy humanistycznej wydawała się wysoce etyczna, będzie jednak należała do strony Szatana. Świat komunistyczny można więc ocenić jako świat szatański. Z drugiej strony, ponieważ świat demokratyczny, uznający wolność religijną, opiera się na fundamencie światopoglądu typu Abła, należy uznać go za przynależący do strony Boga.

Chrześcijaństwo zostało ustanowione jako centralna religia, której ostateczną misją jest osiągnięcie celów wszystkich religii. Dlatego każdy naród, który prześladowuje chrześcijaństwo lub hamuje jego postęp pośrednio lub bezpośrednio, należy do strony

Szatana. Podczas pierwszej wojny światowej państwa alianckie pod wodzą Wielkiej Brytanii, Stanów Zjednoczonych, Francji i Rosji, były państwami chrześcijańskimi; co więcej, walczyły one o uwolnienie chrześcijan od prześladowań w Turcji. Dlatego należały one do strony Boga. Z drugiej strony, Niemcy i Austro-Węgry, wiodące mocarstwa Osi, wspierały Turcję, kraj muzułmański, który prześladował chrześcijan. Dlatego wraz z Turcją znalazły się one po stronie Szatana.

4.2.3 OPATRZNOŚCIOWE PRZYCZYNY PIERWSZEJ WOJNY ŚWIATOWEJ

Jakie były wewnętrzne, opatrzościowe przyczyny pierwszej wojny światowej? Jej celem było, po pierwsze, wypełnienie ogólnoświatowego warunku odszkodowania wymaganego do odnowy Trzech Błogosławieństw na etapie kształtowania. Przez całą historię Bóg usiłował odtworzyć idealny świat, który miał pierwotnie zostać ustanowiony przez Adama. Szatan natomiast starał się z pewnym wyprzedzeniem skonstruować wypaczoną imitację idealnego świata. Dlatego pod koniec historii należy oczekiwać powstania świata sprzecznego z Zasadą, w którym urzeczywistnione zostaną w fałszywy sposób Trzy Błogosławieństwa na etapie kształtowania. Świat taki byłby rządony przez człowieka będącego przeciwieństwem Adama po stronie Szatana. Strona Boga powinna przewyciężyć ten fałszywy świat, wypełniając ten sposób wymagany warunek odszkodowania.

Przeciwieństwem Adama po stronie Szatana był cesarz niemiecki Wilhelm II (1859-1941), który zapoczątkował pierwszą wojnę światową. Stanowił on podobieństwo - na etapie kształtowania - człowieka, który osiągnął indywidualną doskonałość. W pewnym sensie wypełnił on również błogosławieństwo pomnażania własnego rodu, głosząc pan-germanizm; jak również panowania nad stworzeniem, realizując politykę światowej hegemonii. W ten sposób cesarz Wilhelm stworzył spreczny z Zasadą świat będący szatańską imitacją Trzech Błogosławieństw na etapie kształtowania. Pierwsza wojna światowa miała wypełnić ogólnoświatowy warunek odszkodowania na etapie kształtowania konieczny do odnowienia - w przyszłości - świata, w którym Trzy Błogosławieństwa zostaną prawdziwie spełnione, zgodnie z wolą Boga.

Po drugie, celem pierwszej wojny światowej było stworzenie sytuacji, w której ludzie po stronie Boga mogliby zbiorowo przewyciężyć na poziomie światowym pierwsze kuszenie Jezusa. Znając znaczenie trzech kuszeń Jezusa na pustyni, możemy zrozumieć, że strona Boga musiała zwyciężyć w pierwszej wojnie światowej, aby wypełnić warunek odszkodowania wymagany do odnowy pierwszego Bożego błogosławieństwa na poziomie światowym. Dzięki przewyciężeniu pierwszego kuszenia na pustyni, Jezus odnowił własną pozycję, symbolizowaną przez skałę, i ustanowił podstawę do osiągnięcia indywidualnej doskonałości. Odpowiednio, dzięki zwycięstwu w pierwszej wojnie światowej strona Boga miała nie tylko pokonać świat szatański w samym jego centrum; miała również stworzyć świat pod panowaniem Boga i położyć fundament pod swoje własne centrum, Powracającego Chrystusa. W ten sposób stworzona miała zostać podstawa, na której Powracający Chrystus mógłby się narodzić i osiągnąć doskonałość charakteru.

Po trzecie, celem pierwszej wojny światowej było stworzenie fundamentu na etapie kształtowania dla odnowy panowania Boga nad światem. Demokracja powstała jako ostatni system polityczny, z misją obalenia autorytarnych reżimów monarchicznych i odnowienia

panowania Boga. W czasie pierwszej wojny światowej odpowiedzialnością strony Boga było odniesienie zwycięstwa i rozszerzenie sfery swych wpływów politycznych, by w ten sposób umożliwić przeprowadzenie chrystianizacji świata. Ustanowiwszy rozległą i silną podstawę polityczną i ekonomiczną, miała ona utwierdzić fundament dla świata demokratycznego na etapie kształtowania i jednocześnie fundament na etapie kształtowania dla odnowy Bożej suwerenności.

4.2.4 OPATRZNOŚCIOWE SKUTKI PIERWSZEJ WOJNY ŚWIATOWEJ

Zwycięstwo sił alianckich w pierwszej wojnie światowej wypełniło warunek odszkodowania na etapie kształtowania wymagany do odnowienia Trzech Bożych Błogosławieństw na poziomie światowym. Dzięki przewyciężeniu pierwszego kuszenia Jezusa w skali ogólnoświatowej wypełniły one warunek odszkodowania konieczny do odnowy pierwszego Bożego błogosławieństwa na poziomie światowym. Zwycięstwo demokracji ustanowiło również fundament na etapie kształtowania do odnowienia suwerenności Boga. Dzięki pokonaniu szatańskiego świata oraz jego przywódcy, cesarza Wilhelma II, strona Boga odniosła zwycięstwo na poziomie kształtowania i stworzyła fundament konieczny dla narodzenia się Powracającego Chrystusa, który miał stać się panem Bożego świata.

W tym samym czasie w Rosji ustanowiona została władza komunistyczna. Przywództwo objął Stalin, będący centralną postacią po stronie Szatana - przeciwieństwem Powracającego Chrystusa. Ponieważ Chrystus przynosi ideał Królestwa Niebieskiego na ziemi - współzależności, powszechnego dobrobytu oraz powszechnie uznawanych wartości - strona Szatana usiłuje urzeczywistnić owe ideały z wyprzedzeniem, stwarzając imitację Królestwa Niebieskiego na ziemi pod wodzą szatańskiego przywódcy, będącego przeciwieństwem Powracającego Chrystusa.

Podsumowując, dzięki zwycięstwu strony Boga w pierwszej wojnie światowej stworzona została podstawa dla Powtórnego Przyjścia Chrystusa. Od tamtego momentu opatrność przygotowania na Powtórne Przyjście Chrystusa wkroczyła w etap wzrastania.

4.3 DRUGA WOJNA ŚWIATOWA

4.3.1 OPATRZNOŚCIOWE ZNACZENIE DRUGIEJ WOJNY ŚWIATOWEJ

Współczesna demokracja wyrosła na gruncie dążenia ludzkości do urzeczywistnienia wartości zawartych w światopoglądzie typu Abła. Demokracja rozwija się w kierunku wyznaczonym przez wewnętrzne i zewnętrzne aspiracje pierwotnej natury człowieka i dąży do stworzenia idealnego świata według zamysłu Boga. Faszyzm natomiast nie pozwala ludziom na podążanie za pragnieniami pierwotnej natury. W czasie drugiej wojny światowej demokracja, stojąca na fundamencie zwycięstwa na etapie kształtowania odniesionym w pierwszej wojnie światowej, pokonała faszyzm i odniosła zwycięstwo na etapie wzrastania.

4.3.2 NATURA FASZYZMU

Kiedy w latach 30. świat objął głęboki kryzys gospodarczy, niektóre narody usiłowały przezwyciężyć go, posilkując się ideologią faszystowską. Drogę tę obrały Niemcy, Japonia i Włochy - kraje, które czuły się wyizolowane i nękane wewnętrznymi konfliktami.

Czym w takim razie jest faszyzm? Faszyzm zaprzecza podstawowym wartościom współczesnej demokracji, takim jak poszanowanie godności jednostki i jej niezbywalnych praw - wolności mowy, prasy i zgromadzeń oraz systemu parlamentarnego. Najwyższą wartością staje się przynależność rasowa lub narodowa, na straży której stoi silne państwo narodowe. Jednostki i instytucje istnieją wyłącznie po to, by służyć państwu. W systemie faszystowskim jednostki nie mogą domagać się wolności jako swego niezbywalnego prawa, ich powinnością jest bowiem poświęcenie własnej wolności na rzecz państwa. Naczelna zasada polityczna faszyzmu głosi, iż cała władza i autorytet powinny zostać oddane w ręce jednego najwyższego przywódcy, a nie rozdzielone między obywateli. Osobista wola przywódcy dyktuje wiodącą ideologię dla całego narodu. Mussolini we Włoszech, Hitler w Niemczech oraz przywódca japońskiego militarystycznego rządu byli dyktatorami typu faszystowskiego.

4.3.3 NARODY PO STRONIE BOGA I NARODY PO STRONIE SZATANA W DRUGIEJ WOJNIE ŚWIATOWEJ

W czasie drugiej wojny światowej sprzymierzenie krajów demokratycznych: Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Francji było siłą wiodącą narody należące do strony Boga. Stronę Szatana stanowiło przymierze narodów faszystowskich: Niemiec, Japonii i Włoch. Co decydowało o przynależności tych pierwszych krajów do strony Boga, a tych drugich do strony Szatana? Kraje alianckie stały po stronie Boga, ponieważ posiadały demokratyczne systemy polityczne; demokracja, jak wiemy, jest systemem politycznym ostatniego etapu Bożej opatrności, wyrosłym na gruncie światopoglądu typu Abła. Państwa Osi należały do strony Szatana, ponieważ ich wiodącą ideologią był faszyzm, który jest przeciwny demokracji i który zasadza się w światopoglądzie typu Kaina. Dodatkowe kryterium stanowi fakt, że narody alianckie wspierały chrześcijaństwo, podczas gdy państwa Osi przeciwstawiały się mu, a nawet je prześladowały.

Niemcy, odgrywający rolę przywódczą wśród państw Osi, pozbawiły swoich obywateli podstawowych wolności; narzucając im ideologię faszystowską uniemożliwiły swobodne wyznawanie religii. Hitler wymordował sześć milionów Żydów. Po podpisaniu konkordatu z papieżem Hitler zmierzał do podporządkowania sobie kościołów, posługując się przychylnymi mu biskupami; jego dążeniem było zredukowanie chrześcijaństwa do roli nacjonalistycznego neo-pogańskiego kultu opartego na prymitywnych wierzeniach germańskich. Część protestantów i katolików bardzo ostro przeciwstawiła się tym posunięciom.

Militaryści japońscy w czasie drugiej wojny światowej zmusili wszystkie kościoły w Korei do wystawienia *kamidany*, ołtarza poświęconego japońskim bóstwom szintoistycznym i zmuszali chrześcijan do oddawania czci w miejscach kultu szinto. Ci, którzy się nie podporządkowali, byli więzieni lub zabijani. Chrześcijanie koreańscy, którzy w poszukiwaniu wolności religijnej zbiegli do Mandżurii, zostali brutalnie wymordowani. Te działania przeciwko koreańskiemu chrześcijaństwu znacznie nasiliły się pod koniec wojny.

Włochy wspierały dążenia Niemiec jako swego sojusznika. Przeciwnie do ogólnego kierunku Bożej opatrności, Mussolini popierał katolicyzm jako religię państwową z egoistycznym zamiarem wykorzystania go do zjednoczenia narodu pod faszystowskim reżimem. Na tej podstawie możemy Niemcy, Japonię i Włochy sklasyfikować jako narody należące do strony Szatana.

4.3.4 OPATRZNOŚCIOWA ROLA TRZECH NARODÓW PO STRONIE BOGA I PO STRONIE SZATANA

Jednym z celów drugiej wojny światowej było wypełnienie ogólnoświatowego warunku odszkodowania na etapie wzrastania wymaganego do odnowienia Trzech Błogosławieństw, tak jak miało się to dokonać w czasach Jezusa. Trzy Błogosławieństwa nie zostały urzeczywistnione na początku historii ludzkości z powodu upadku Adama, Ewy i Archanioła. Dlatego w procesie odnowy Trzech Błogosławieństw ktoś musi ponownie odegrać role tych trzech postaci. Bóg odnowił duchowo Trzy Błogosławieństwa w opatrności duchowego zbawienia dzięki wspólnemu działaniu zmartwychwstałego Jezusa w pozycji drugiego Adama, Ducha Świętego, reprezentującego Ewę, oraz aniołów, odgrywających rolę Archanioła. Podobnie w czasie drugiej wojny światowej trzy narody po stronie Boga, reprezentujące Adama, Ewę i Archanioła, przewodziły w bitwie przeciwko trzem narodom po stronie Szatana, również reprezentującym Adama, Ewę i Archanioła. Zwycięstwo narodów po stronie Boga było warunkiem odszkodowania na etapie wzrastania koniecznym do odnowienia Trzech Błogosławieństw. Szatan, który rozumiał te zasady opatrności, popchnął trzy narody reprezentujące Adama, Ewę i Archanioła po jego stronie do zaatakowania trzech narodów po stronie Boga.

Stany Zjednoczone, naród typu męskiego, reprezentowały Adama po stronie Boga. Wielka Brytania jako kraj typu żeńskiego reprezentowała Ewę po stronie Boga. Francja, jako naród typu mieszanego, reprezentowała Archanioła po stronie Boga. Po stronie Szatana Niemcy jako naród typu męskiego reprezentowały Adama; Japonia, naród o cechach żeńskich, reprezentowała Ewę; a Włochy jako naród typu mieszanego reprezentowały Archanioła. W czasie pierwszej wojny światowej Stany Zjednoczone, Wielka Brytania i Francja reprezentowały te trzy pozycje na etapie kształtowania i po stronie Boga; natomiast Niemcy, Austria i Turcja reprezentowały te pozycje na etapie kształtowania po stronie Szatana.

Związek Radziecki, naród należący do strony Szatana, uczestniczył w drugiej wojnie światowej po stronie Boga. Jak było to możliwe? Kiedy średniowieczne społeczeństwo nie wypełniło swej opatrnościowej misji, stało się przeszkodą zarówno dla strony Boga, jak i strony Szatana, które wspólnym wysiłkiem doprowadziły do jego zniszczenia. Wkrótce jednak obie strony rozdzieliły się i zaczęły się rozwijać w przeciwnych kierunkach, ostatecznie doprowadzając do powstania świata demokratycznego i świata komunistycznego. Światopoglądy typu Abla i typu Kaina współpracowały ze sobą, aby rozbić średniowieczne społeczeństwo feudalne, a następnie monarchię absolutną oraz imperializm. Tak jak opatrność Boża posuwała się do przodu, wykorzystując kulturowe i społeczne warunki istniejące w danym okresie, tak Szatan w swym dążeniu do stworzenia fałszywej imitacji idealnego świata również wykorzystuje istniejące okoliczności. Kiedy dominujący porządek społeczny staje na drodze do stworzenia nowych społeczeństw, również tych, które byłyby nośnikami zamierzeń Szatana, Szatan sam dopomaga w jego obaleniu.

Faszyzm stał się w swoim czasie przeszkodą zarówno dla strony Szatana, jak i dla strony Boga. Zasady opatrności odnowy przez odszkodowanie wymagały, aby strona Boga na pewien czas pozwoliła stronie Szatana stworzyć świat komunistyczny. Dlatego podczas drugiej wojny światowej Związek Radziecki przyłączył się do strony Boga, aby wspólnym wysiłkiem mogła ona zniszczyć faszyzm. Dzięki temu ZSRR mógł szybko stworzyć system komunistyczny. Jednakże tuż po zakończeniu drugiej wojny światowej świat komunistyczny i świat demokratyczny rozdzieliły się jak dzień od nocy.

4.3.5 OPATRZNOŚCIOWE PRZYCZYNY DRUGIEJ WOJNY ŚWIATOWEJ

Wewnętrzne, opatrnościowe przyczyny drugiej wojny światowej były następujące: Po pierwsze, wojna ta miała wypełnić ogólnoświatowy warunek odszkodowania na etapie wzrastania wymagany do odnowienia Trzech Błogosławieństw. Idealny świat, w którym spełnione są Trzy Błogosławieństwa, a którego nie ustanowił upadły Adam, miał zostać urzeczywistniony przez Jezusa, zesłanego przez Boga w pozycji drugiego Adama. Świat idealny został jednak urzeczywistniony tylko duchowo z powodu śmierci Jezusa na krzyżu. Ponieważ Szatan usiłuje z wyprzedzeniem stworzyć fałszywą imitację idealnego świata, dlatego u progu dokonania się historii ludzkości musi pojawić się świat sprzeczny z Zasadą, w którym w wypaczonej formie urzeczywistnione zostaną Trzy Błogosławieństwa na etapie wzrastania pod przewodnictwem lidera po stronie Szatana, będącego przeciwieństwem Jezusa. Strona Boga musi pokonać ten szatański świat i w ten sposób wypełnić ogólnoświatowy warunek odszkodowania konieczny do odnowienia idealnego świata, w którym Trzy Błogosławieństwa zostaną w pełni urzeczywistnione zgodnie z wolą Boga.

Hitler był przeciwieństwem Jezusa po stronie Szatana. Chociaż jego dążenia były zupełnie przeciwne dążeniom Jezusa, pewne aspekty życia Hitlera były wypaczonym odzwierciedleniem niektórych faktów z życia Jezusa; jego dalekosiężna wizja, pozostawanie w stanie bezżennym oraz zniknięcie jego ciała po śmierci to tylko niektóre przykłady podobieństw. Hitler był również przeciwieństwem - po stronie Szatana - doskonałego Adama na etapie wzrastania. Pewne działania Hitlera były trawestacją Drugiego Błogosławieństwa czyli pomnażania potomstwa (głoszenie czystości rasy germańskiej jako rasy najwyższej), a inne - imitacją panowania nad stworzeniem (polityka podboju świata). W ten sposób Hitler stworzył przeciwny Zasadzie świat z szatańską formą Trzech Błogosławieństw na etapie wzrastania. Poprzez zwycięstwo w drugiej wojnie światowej strona Boga miała wypełnić ogólnoświatowy warunek odszkodowania wymagany do odnowienia idealnego świata opartego na Trzech Bożych Błogosławieństwach.

Po drugie, zasady opatrności odnowy wymagały, aby strona Boga przewyciężyła na poziomie światowym drugie kuszenie Jezusa na pustyni. Znając znaczenie trzech kuszeń Jezusa, możemy zrozumieć, że strona Boga musiała odnieść zwycięstwo w drugiej wojnie światowej, aby wypełnić warunek odszkodowania wymagany do odnowy Drugiego Błogosławieństwa na poziomie światowym. Tak jak Jezus ustanowił podstawę do odnowy dzieci dzięki przewyciężeniu drugiego kuszenia na pustyni, podobnie strona Boga przez odniesienie zwycięstwa w drugiej wojnie światowej stworzyć miała ogólnoświatową podstawę dla demokracji na etapie spełnienia.

Po trzecie, celem drugiej wojny światowej było ustanowienie podstawy na etapie wzrastania do odnowy Bożej suwerenności. Dzięki zwycięstwu strony Boga w pierwszej wojnie światowej świat demokratyczny ustanowił podstawę dla swego istnienia na etapie

kształtowania. Strona Szatana, która dążyła do stworzenia świata typu Kaina, również zyskała na upadku carskiego absolutyzmu podczas pierwszej wojny światowej i stworzyła fundament na etapie kształtowania dla świata komunistycznego. W czasie drugiej wojny światowej świat komunistyczny i świat demokratyczny stworzyły oddzielnie swoje podstawy na etapie wzrastania, zanim się rozdzieliły po zakończeniu wojny. Stworzenie podstawy na etapie wzrastania dla świata demokratycznego odnowiło podstawę na etapie wzrastania dla suwerenności Boga.

4.3.6 OPATRZNOŚCIOWE SKUTKI DRUGIEJ WOJNY ŚWIATOWEJ

Zwycięstwo strony Boga w drugiej wojnie światowej wypełniło warunek odszkodowania na etapie wzrastania wymagany do odnowienia Trzech Bożych Błogosławieństw na poziomie światowym. Ponieważ zwycięstwo to równoważne było przewyciężeniu drugiego kuszenia Jezusa na pustyni, wypełniło ono warunek odszkodowania konieczny do odnowienia Drugiego Błogosławieństwa na poziomie światowym. Dzięki ustanowieniu podstawy na etapie wzrastania dla demokratycznego świata, stworzyło ono fundament na etapie wzrastania dla odnowienia Bożej suwerenności.

Hitler był przeciwieństwem Jezusa po stronie Szatana, Stalin był natomiast przeciwieństwem Pana Powtórnego Przyjścia po stronie Szatana. Fakt, iż Hitler i jego naród zostali pokonani a pozycja Stalina oraz strefa wpływu komunizmu na świecie wzmocniły się, wskazywał na to, że przeminął okres duchowego królestwa pod przewodnictwem zmartwychwstałego Jezusa i nadszedł czas budowy nowego nieba i nowej ziemi¹² pod wodzą Powracającego Chrystusa.

Wraz z zakończeniem drugiej wojny światowej rozpoczął się etap wzrastania opatrności Powtórnego Przyjścia. Wielu chrześcijan zaczęło otrzymywać objawienia o powrocie Chrystusa; na całym świecie zaczęły intensywnie występować zjawiska duchowe świadczące o Bożym działaniu. W kościołach chrześcijańskich zapanowało coraz większe zamieszanie, sekularyzacja i podziały; stopniowo traciły one zapal i duchową inspirację. Są to zjawiska Dni Ostatnich, związane z ostatecznym celem opatrności Boga, którym jest zjednoczenie wszystkich religii dzięki nowemu, uniwersalnemu wyrażeniu prawdy.

4.4 TRZECIA WOJNA ŚWIATOWA

4.4.1 CZY TRZECIA WOJNA ŚWIATOWA JEST NIEUNIKNIONA?

Powiedzieliśmy wcześniej, że ponieważ Bóg dał pierwszym przodkom ludzkości błogosławieństwo panowania nad wszechświatem, musi On pozwolić Szatanowi, działającemu przez upadłych ludzi, na stworzenie sprzecznej z Zasadą imitacji świata, w którym błogosławieństwo to zostanie wypełnione w fałszywej formie. Postępując w ślad za Szatanem, Bóg prowadzi Swą opatrność, dążąc do odebrania Szatanowi świata pod jego panowaniem oraz owoców przezeń wydanych. W kulminacyjnym momencie historii ludzkości obie strony - Boga i Szatana - zdobędą suwerenność nad pewną częścią świata. Dlatego właśnie istnieje konfrontacja pomiędzy światem demokratycznym a światem komunistycznym. Nieuniknioną konsekwencją tej sytuacji są wojny światowe, których celem jest najpierw rozdzielenie tych dwóch światów, a następnie ich zjednoczenie.

¹²

Ap 21:1-17

Opatrznościowym celem pierwszej i drugiej wojny światowej był podział świata na strefę komunistyczną i demokratyczną. Po dokonaniu tego podziału konieczna jest jeszcze jedna wojna, która mogłaby doprowadzić do ich zjednoczenia. Ta trzecia wojna światowa jest nieunikniona, może być jednak prowadzona na dwa sposoby.

Po pierwsze, strona Szatana może zostać zmuszona do kapitulacji na drodze zbrojnego konfliktu. Po zakończeniu tej ostatniej z wojen ma jednak nastąpić idealny świat, w którym cała ludzkość będzie wspólnie żyć w szczęściu. Taki świat nie może zostać stworzony przez samo tylko pokonanie wroga w walce. Wrogowie muszą następnie dobrowolnie, z wewnętrznego przekonania uznać racje zwycięzcy. Tylko w ten sposób będzie mogło nastąpić szczere wybaczenie i pojednanie, płynące z głębi serca. Aby mogło się to dokonać, potrzebna jest doskonała ideologia, która mogłaby zaspokoić pragnienia pierwotnej natury człowieka.

Trzecia wojna światowa może się również rozegrać w sferze wewnętrznej, jako konflikt ideologiczny, bez działań zbrojnych. W ten sposób mogłoby dojść do kapitulacji Szatana i do zjednoczenia świata w stosunkowo krótkim czasie. Ludzie są istotami rozumnymi, dlatego doskonały, zjednoczony świat może zostać ustanowiony jedynie wtedy, gdy wszyscy przyjmą postawę szacunku i pokory wobec bliźnich i dzięki głębokiej wewnętrznej inspiracji wspólnie podejmą dzieło budowy świata jedności i pokoju.

W jaki sposób faktycznie rozegra się trzecia wojna światowa? Zależy to od tego, czy ludzkość wypełni swoją część odpowiedzialności w Bożej opatrzności.

W jaki sposób pojawi się ideologia konieczna do rozstrzygnięcia tego konfliktu i ustanowienia nowego świata? Z pewnością nie może się ona pojawić na gruncie świata komunistycznego, którego przewodnią filozofia wyrasta ze światopoglądu typu Kaina; światopogląd ten odrzuca bowiem wewnętrzne dążenia pierwotnej ludzkiej natury. Ideologia ta musi nadejść ze strony świata demokratycznego, który ukształtował się na gruncie światopoglądu typu Abela. Jest faktem historycznym, że żadna z teorii czy filozofii obecnie znanych w świecie demokratycznym nie jest w stanie pokonać komunizmu ideologicznie. Dlatego pojawić się musi nowa, nieznana dotąd ideologia.

Aby taka ideologia mogła powstać, najpierw musi pojawić się nowe wyrażenie prawdy. Ta nowa prawda stanowi podstawę światopoglądu typu Abela i zarazem jądro demokracji. Historia uczy, że gdy pojawia się nowe wyrażenie prawdy, może ono być sprzeczne z istniejącymi wcześniej wyrażeniami prawdy, w które wierzyło wielu ludzi. Dlatego sam świat demokratyczny podzielony zostanie na dwa przeciwstawne obozy. Kiedy nowa prawda zyska uznanie w świecie demokratycznym, a następnie przewycięży ideologię komunistyczną, świat zostanie zjednoczony w oparciu o tę jedną prawdę.

Szatan, który znał Boży zamiar zjednoczenia świata przez nową prawdę, stworzył fałszywą imitację prawdy, by dzięki niej zjednoczyć ludzkość pod swym panowaniem. Tą fałszywą ideologią jest materializm dialektyczny. Materializm dialektyczny zaprzecza istnieniu jakiegokolwiek duchowej rzeczywistości, opisując wszechświat wyłącznie na gruncie logiki materialistycznej. Nie uznając istnienia Boga, zaprzecza on tym samym istnieniu Szatana. Propagując materializm dialektyczny Szatan zaprzecza więc swemu własnemu istnieniu, narażając się na unicestwienie. Szatan wiedział, co ma się wydarzyć w szczytowym momencie historii ludzkości i zrozumiał, że skazany jest na klęskę. Pogodziwszy się z tym, że

nie może w tej sytuacji domagać się chwały, stworzył monstrualny system zaprzeczający istnieniu Boga, poświęcając nawet samego siebie. Takie są duchowe korzenie materializmu dialektycznego. Tak długo jak świat demokratyczny nie będzie posiadał prawdy, która byłaby w stanie przewyciężyć ową filozofię zła, zawsze będzie pozostawał w pozycji obronnej, podatny na ataki. Dlatego ktoś po stronie Boga musi ogłosić doskonałą prawdę.

4.4.2 OPATRZNOŚCIOWE ZNACZENIE TRZECIEJ WOJNY ŚWIATOWEJ

Trzecia wojna światowa jest ostatnim konfliktem w opatrzności odnowy. Bóg pragnie, by dzięki tej wojnie świat demokratyczny doprowadził do kapitulacji świata komunistycznego i zbudował świat idealny. W okresie poprzedzającym pierwszą wojnę światową kraje po stronie Boga rozszerzyły sferę swych politycznych i ekonomicznych wpływów, zdobywając kolonie na całym świecie. Tereny te miały być wykorzystane dla celów Bożej opatrzności. Wraz z zakończeniem pierwszej wojny światowej zwycięskie narody ustanowiły ogólnoświatową podstawę dla demokracji, na etapie kształtowania. Dzięki drugiej wojnie światowej kraje te stworzyły ogólnoświatowy fundament dla demokracji na etapie wzrastania, mocno konsolidując w ten sposób świat demokratyczny. Podczas trzeciej wojny światowej strona Boga ma odnaleźć doskonały światopogląd typu Abla oparty o nową prawdę i ustanowić ogólnoświatowy fundament dla demokracji na etapie doskonalenia. Strona Boga ma następnie poprowadzić całą ludzkość na drodze do zbudowania zjednoczonego świata. Podsumowując, trzecia wojna światowa jest ostatnią wielką wojną, toczoną u schyłku historii ludzkości, w wyniku której strona Boga odnowi przez odszkodowanie w wymiarze horyzontalnym wszystko, co kiedykolwiek zostało utracone na rzecz Szatana w trzech etapach przedłużonej opatrzności odnowy.

4.4.3 OPATRZNOŚCIOWE PRZYCZYNY TRZECIEJ WOJNY ŚWIATOWEJ

Jak wyjaśniliśmy wcześniej, sposób rozegrania trzeciej wojny światowej - jako konfliktu zbrojnego lub ideologicznego - zależy od tego, czy ludzie służący Bożej opatrzności wypełnią swoją odpowiedzialność. Wojna ta jako taka jest jednak nieunikniona.

Jakie są niewidzialne, opatrznościowe przyczyny trzeciej wojny światowej? Po pierwsze, wojna ta ma wypełnić warunek odszkodowania na poziomie światowym na etapie doskonalenia, konieczny do odnowy Trzech Błogosławieństw. Jezus był w stanie wypełnić opatrzność odnowy jedynie duchowo, z powodu niewiary narodu wybranego. Dlatego musi on powrócić i odnowić idealny świat zarówno duchowo, jak i fizycznie. Ponieważ Szatan usiłuje wcześniej stworzyć fałszywą imitację Bożego idealnego świata, u schyłku historii ludzkości pojawi się spreczny z Zasadą świat, w którym w wypaczonej formie spełnione zostaną Trzy Błogosławieństwa pod przywództwem kogoś, kto będzie stanowił przeciwieństwo Pana Powtórnego Przyjścia po stronie Szatana. Odpowiedzialnością strony Boga jest pokonanie tego szatańskiego świata i w ten sposób wypełnienie warunku odszkodowania na poziomie światowym wymaganego do odnowienia idealnego świata, w którym spełnione zostaną Trzy Błogosławieństwa zgodnie z wolą Boga.

Stalin był przeciwieństwem Pana Powtórnego Przyjścia po stronie Szatana. Był on przedstawiany jako doskonały człowiek. Głosząc solidarność rolników i robotników w opozycji do demokratycznego świata, naśladował on w wypaczony sposób drugie Błogosławieństwo pomnażania dzieci. Przez swe dążenia do ustanowienia ogólnoświatowej dominacji komunizmu zrealizował on w wypaczony sposób błogosławieństwo panowania nad

stworzeniem. Stalin stworzył rozległy świat komunistyczny, który w fałszywy sposób zrealizował Trzy Błogosławieństwa. Musimy zrozumieć, że świat komunistyczny jest sprzeczną z Zasadą i fałszywą imitacją Bożego idealnego świata, który cechować będzie współzależność, wspólny dobrobyt oraz powszechnie uznawane wartości zakorzenione w Bogu.

Po drugie, dzięki trzeciej wojnie światowej ludzie po stronie Boga mają przewyciężyć trzecie kuszenie Jezusa na pustyni na poziomie światowym. Znając znaczenie trzech kuszeń Jezusa, rozumiemy, że strona Boga musi zwyciężyć w trzeciej wojnie światowej, aby wypełnić warunek odszkodowania wymagany do odnowy Trzeciego Błogosławieństwa na poziomie światowym. Przewyciężając trzecie kuszenie, Jezus ustanowił fundament do odnowienia panowania nad stworzeniem; podobnie strona Boga musi odnieść zwycięstwo w trzeciej wojnie światowej, aby odnowić panowanie istot ludzkich nad całym kosmosem.

Po trzecie, celem trzeciej wojny światowej jest ustanowienie fundamentu na etapie doskonalenia do odnowienia Bożej suwerenności. Strona Boga musi odnieść zwycięstwo w tej wojnie i zniszczyć świat komunistyczny, przywracając w ten sposób Bogu władzę nad światem. W konsekwencji ustanowiony zostanie idealny świat, oparty o Prawo Boskie, czyli zasady rządzące niebem i ziemią.

4.4.4 OPATRZNOŚCIOWE SKUTKI TRZECIEJ WOJNY ŚWIATOWEJ.

Po Upadku człowieka Bóg zamierzał wypełnić opatrność odnowy w rodzinie Adama, działając przez Kaina i Abla. Jednak Kain zabił Abla i w ten sposób zapoczątkował grzeszną historię ludzkości. Bóg rozpoczął opatrność rozdzielania dobra od zła, aby odnowić błąd popełniony w rodzinie Adama najpierw na poziomie jednostki, a następnie na poziomie rodziny, rodu, społeczeństwa i narodu. W obecnych czasach Boża opatrność osiągnęła poziom ogólnoswiatowy. Bóg zamierza odnowić przez odszkodowanie całość opatrności odnowy, przedłużonej do trzeciego etapu, odnosząc zwycięstwo w trzech wojnach światowych, które wpisane są w ostatni rozdział historii ludzkości.

Pierwsi przodkowie ludzkości utracili więź z Bogiem, kiedy padli ofiarą kuszących słów Szatana. Przez upadek wewnętrzny (duchowy) oraz upadek zewnętrzny (fizyczny) odziedziczyli oni rodowód Szatana. Dlatego opatrność odnowy może dokonać się dopiero wówczas, gdy upadli ludzie odnowią więź serca z Bogiem dzięki dającemu życie Słowu Bożemu, gdy zostaną zbawieni duchowo i fizycznie oraz odziedziczą Boży rodowód.¹³

Zwycięstwo strony Boga w trzech wojnach światowych w pełni odnowi przez odszkodowanie wszystkie wymienione aspekty opatrności odnowy. Umożliwi to stworzenie idealnego świata, do

czego Bóg dążył nieustrudzenie przez długie wieki pełnej łez i cierpienia historii ludzkości.

¹³ Patrz Mojżesz i Jezus 3.3.2